Šis dokumentas yra skirtas tik informacijai, ir institucijos nėra teisiškai atsakingos už jo turinį

►**B**

PIRMOJI TARYBOS DIREKTYVA

1973 m. liepos 24 d.

dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, veiklos pradėjimu ir vykdymu, derinimo

(73/239/EEB)

(OL L 228 , 16.8.1973, p. 3)

iš dalies keičiamas:

		Oficialusis leidinys		
		Nr.	puslapis	data
►**M1**	Tarybos Direktyva 76/580/EEB 1976 m. birželio 29 d.	L 189	13	13.7.1976
►**M2**	Tarybos Direktyva 84/641/EEB 1984 m. gruodžio 10 d.	L 339	21	27.12.1984
►**M3**	Tarybos Direktyva 87/343/EEB 1987 m. birželio 22 d.	L 185	72	4.7.1987
►**M4**	Tarybos Direktyva 87/344/EEB 1987 m. birželio 22 d.	L 185	77	4.7.1987
►**M5**	Antroji Tarybos Direktyva 88/357/EEB 1988 m. birželio 22 d.	L 172	1	4.7.1988
►**M6**	Tarybos Direktyva 90/618/EEB 1990 m. lapkričio 8 d.	L 330	44	29.11.1990
►**M7**	Tarybos Direktyva 92/49/EEB 1992 m. birželio 18 d.	L 228	1	11.8.1992
►**M8**	Europos Parlamento ir Tarybos Direktyva 95/26/EB 1995 m. birželio 29 d.	L 168	7	18.7.1995
►**M9**	Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/26/EB 2000 m. gegužės 16 d.	L 181	65	20.7.2000
►**M10**	Europos Parlamento Ir Tarybos Direktyva 2002/13/EB 2002 m. kovo 5 d.	L 77	17	20.3.2002
►**M11**	Europos Parlamento ir tarybos Direktyva 2002/87/EB 2002 m. gruodžio 16 d.	L 35	1	11.2.2003
►**M12**	Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/1/EB 2005 m. kovo 9 d.	L 79	9	24.3.2005
►**M13**	Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/68/EB 2005 m. lapkričio 16 d.	L 323	1	9.12.2005

iš dalies keičiamas:

►**A1**	Graikijos stojimo aktas	L 291	17	19.11.1979
►**A2**	Ispanijos ir Portugalijos stojimo aktas	L 302	23	15.11.1985
►**A3**	Austrijos, Švedijos ir Suomijos stojimo aktas	C 241	21	29.8.1994
►**A4**	Aktas dėl Čekijos Respublikos, Estijos Respublikos, Kipro Respublikos, Latvijos Respublikos, Lietuvos Respublikos, Vengrijos Respublikos, Maltos Respublikos, Lenkijos Respublikos, Slovėnijos Respublikos ir Slovakijos Respublikos stojimo sąlygų ir sutarčių, kuriomis yra grindžiama Europos Sąjunga, pritaikomųjų pataisų	L 236	33	23.9.2003

NB: Šioje suvestinėje dokumento redakcijoje pateiktos nuorodos į Europos valiutos vienetą ir (arba) ekiu, kurios nuo 1999 m. sausio 1 d. turi būti suprantamos kaip nuorodos į euro – Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 3308/80 (OL L 345, 1980 12 20, p. 1) ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1103/97 (OL L 162, 1997 6 19, p. 1).

▼B

PIRMOJI TARYBOS DIREKTYVA

1973 m. liepos 24 d.

dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, veiklos pradėjimu ir vykdymu, derinimo

(73/239/EEB)

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 57 straipsnio 2 dalį,

atsižvelgdama į Bendrąją įsisteigimo laisvės apribojimų panaikinimo programą ([1]) ir ypač į jos IV C antraštinę dalį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ([2]),

atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ([3]),

kadangi, remiantis bendrąja programa, apribojimų, taikomų steigiant tiesioginio draudimo verslu užsiimančias atstovybes ir filialus, panaikinimas priklauso nuo šios veiklos pradėjimo ir vykdymo sąlygų suderinimo; kadangi pirmiausia turėtų būti suderinamos tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, sąlygos;

kadangi tam, kad būtų lengviau pradėti ir plėtoti draudimo veiklą, būtina panaikinti tam tikrus nacionalinių priežiūros įstatymų skirtumus; kadangi tam, kad būtų įgyvendintas šis tikslas ir tuo pačiu metu būtų užtikrinta tinkama apdraustųjų ir trečiųjų šalių apsauga visose valstybėse narėse, pageidautina visų pirma suderinti nuostatas, susijusias su draudimo įmonių privalomomis finansinėmis garantijomis;

kadangi nustatant veiklą, kurios negalima imtis be leidimo, ir minimalaus garantinio fondo dydį atitinkamai draudimo grupei būtina klasifikuoti draudimo rizikas pagal draudimo grupes;

kadangi pageidautina, kad ši direktyva nebūtų taikoma savidraudos draugijoms, kurios dėl jų teisinio statuso atitinka nustatytas patikimumo ir finansinių garantijų sąlygas; kadangi taip pat pageidautina, kad ši direktyva nebūtų taikoma kai kuriose valstybėse narėse esančioms tam tikroms draudimo įmonėms, kurių veikla apima labai ribotą sritį ir gali būti vykdoma pagal įstatymus tik tam tikroje teritorijoje arba tam tikrų asmenų atžvilgiu;

kadangi įvairūs teisės aktai nustato skirtingas vienalaikio sveikatos, kredito ir laidavimo draudimo bei draudimo, susijusio su atgręžtiniu reikalavimu trečiosioms šalims arba teismine gynyba, taisykles, nepriklausomai nuo to, ar šie draudimai derinami tarpusavyje ar su kitomis draudimo grupėmis; kadangi šių skirtumų išlikimas visose draudimo grupėse, išskyrus gyvybės draudimą, panaikinus įsisteigimo teisės apribojimus, reikštų, kad įsisteigimo kliūtys išlieka; kadangi šią problemą būtina išspręsti suderinant teisės aktus vėliau, bet per palyginti trumpą laikotarpį;

kadangi kiekvienoje valstybėje narėje būtina prižiūrėti visas draudimo grupes, kurioms taikoma ši direktyva; kadangi tokia priežiūra yra neįmanoma, jeigu šių grupių draudimu užsiimama be oficialaus leidimo; kadangi dėl to būtina apibrėžti šių leidimų išdavimo ir panaikinimo sąlygas; kadangi būtina nustatyti teisę kreiptis į teismą, jei minėtas leidimas neduodamas arba jeigu jis panaikinamas;

kadangi, atsižvelgiant į nuolatinius sąlygų, susijusių su prekėmis ir kreditais, pokyčius, pageidautina taikyti lankstesnes taisykles draudimo grupėms, apibrėžiamoms kaip transporto draudimas ir įtrauktoms į šios direktyvos priedo A dalies 4, 5, 6, 7 ir 12 punktus, bei draudimo grupėms, apibrėžtoms kaip kredito draudimas ir įtrauktoms į šios direktyvos priedo A dalies 14 ir 15 punktus;

([1]) OL 2, 1962 1 15, p. 36/62.
([2]) OL C 27, 1968 3 28, p. 15.
([3]) OL 158, 1967 7 18, p. 1.

▼B

kadangi šiuo metu Bendrija svarsto, kaip nustatyti draudimo techninių atidėjimų bendrą apskaičiavimo metodiką; kadangi dėl to pageidautina, kad šio bei kitų klausimų, susijusių su investicijų grupių nustatymu ir turto įvertinimu, suderinimas būtų reglamentuotas vėlesnėmis direktyvomis;

kadangi būtina, kad draudimo įmonės, be pakankamų draudimo techninių atidėjimų, reikalingų rizikos prisiėmimo įsipareigojimams vykdyti, taip pat sudarytų papildomą rezervą, vadinamą mokumo atsarga, kurį sudaro laisvasis turtas ir kuris skirtas mokumui užtikrinti pasikeitus verslo sąlygoms; kadangi siekiant užtikrinti, kad šie reikalavimai būtų nustatomi remiantis objektyviais kriterijais, pagal kuriuos vienodo dydžio draudimo įmonėms sudaromos vienodos konkurencijos sąlygos, pageidautina, kad ši mokumo atsarga būtų susijusi su draudimo įmonės bendra verslo apimtimi ir būtų nustatoma remiantis dviem garantiniais rodikliais, iš kurių vienas pagrįstas draudimo įmokomis, o kitas — draudimo išmokomis;

kadangi siekiant užtikrinti, kad steigiant draudimo įmones jos turėtų pakankamai finansinių išteklių ir kad vėliau, vykdant draudimo veiklą, jų mokumo atsarga jokiu būdu nebūtų mažesnė už minimalų garantinį dydį, pageidautina, kad būtų sudarytas minimalus garantinis fondas, kurio dydis priklausytų nuo draudimų, priskiriamų atitinkamoms draudimo grupėms, rizikos dydžio;

kadangi būtina numatyti tokius atvejus, kai įmonės finansinė padėtis pasikeičia taip, kad jai sunku vykdyti savo rizikos prisiėmimo įsipareigojimus;

kadangi suderintos tiesioginio draudimo veiklos pradėjimo ir vykdymo Bendrijoje taisyklės turėtų būti iš esmės taikomos visoms draudimo įmonėms, pradedančioms savo veiklą šioje rinkoje, o vėliau ir draudimo įmonių, kurių pagrindinė buveinė yra ne Bendrijos teritorijoje, atstovybėms bei filialams; kadangi pageidautina specialiai numatyti priežiūros būdus, taikomus šioms atstovybėms arba filialams, atsižvelgiant į tai, kad draudimo įmonių, kurioms jie priklauso, turtas yra ne Bendrijos teritorijoje;

kadangi vis dėlto pageidautina sušvelninti šias specialias sąlygas, tuo pačiu metu laikantis nuostatos, kad minėtoms draudimo įmonių atstovybėms ir filialams neturėtų būti sudarytos palankesnės sąlygos nei Bendrijos įmonėms;

kadangi būtina parengti tam tikras pereinamąsias nuostatas, kad jau veikiančios mažos ir vidutinės draudimo įmonės galėtų prisitaikyti prie reikalavimų, kuriuos valstybės narės turi taikyti laikydamosis šios direktyvos, atsižvelgiant į Sutarties 53 straipsnį;

kadangi svarbu užtikrinti, kad suderintos taisyklės būtų vienodai taikomos, o Komisija ir valstybės narės glaudžiai bendradarbiautų šioje srityje,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I Antraštinė dalis — Bendrosios nuostatos

▼M2

1 straipsnis

1. Ši direktyva reglamentuoja draudimo įmonių, įsteigtų valstybėje narėje arba siekiančių joje įsisteigti, tiesioginio draudimo, įskaitant šio straipsnio 2 dalyje minimos pagalbos teikimą, savarankiškos veiklos pradėjimą ir vykdymą.

2. Pagalbos veikla reiškia pagalbą asmenims, patyrusiems sunkumų kelionės metu, išvykus toli nuo namų ar nuolatinės gyvenamosios vietos. Tai reiškia, kad įmonė, kuriai yra sumokėta draudimo įmoka,

▼M2

privalo nedelsdama suteikti draudimo sutartyje numatytą pagalbą naudos gavėjui, atsidūrusiam sunkioje padėtyje dėl netikėtai įvykusio atsitikimo, sutartyje numatytais atvejais ir sąlygomis.

Pagalba gali būti išmokos pinigais arba išmokos natūra. Išmokos natūra taip pat gali būti mokamos pasitelkiant į pagalbą teikiančiojo asmens darbuotojus ir įrenginius.

Į pagalbos veiklą neįtrauktas aptarnavimas, priežiūra arba garantinis aptarnavimas įsigijus prekę, arba kai pagalbos nurodytojas arba jos suteikėjas veikia tiktai kaip tarpininkas.

3. Šiame straipsnyje minimos veiklos klasifikavimas į grupes yra pateikiamas priede.

▼B

2 straipsnis

1. Ši direktyva netaikoma tokioms draudimo rūšims:

   a) gyvybės draudimui, t. y. draudimo šakai, apimančiai visų pirma draudimą išgyvenimo atvejui (draudimo išmoka mokama tik sulaukus nustatyto amžiaus), draudimą mirties atvejui (draudimo išmoka mokama tik mirties atveju), draudimą išgyvenimo arba ankstesnės mirties atvejui (draudimo išmoka mokama sulaukus nustatyto amžiaus ar mirus anksčiau), taip pat gyvybės draudimą su įmokų grąžinimu, tontinas, sutuoktuvių ir gimimų draudimą;

   b) anuitetams (periodinėms draudimo išmokoms);

   c) papildomam draudimui, kuriuo draudžia gyvybės draudimo įmonės, t.y. draudimui nuo nelaimingų atsitikimų, įskaitant darbingumo netekimą, draudimą mirties dėl nelaimingo atsitikimo atvejui, taip pat draudimą invalidumo dėl nelaimingo atsitikimo ar ligos atvejui, kai šios įvairios draudimo rūšys yra papildomos, šalia gyvybės draudimo;

   d) draudimui, sudarančiam įstatymu nustatytos socialinės apsaugos sistemos dalį;

   e) Airijoje ir Jungtinėje Karalystėje taikomai draudimo rūšiai, vadinamai „nuolatiniu sveikatos draudimu, kurio negalima panaikinti".

2. Ši direktyva netaikoma tokiai veiklai:

   a) kapitalo išpirkimo operacijoms, kurios apibrėžiamos pagal kiekvienos valstybės narės teisės aktus;

   b) taupymo ir savidraudos institucijų, kurių išmokų dydis priklauso nuo jų turimų išteklių ir kuriose narių įnašų dydis nustatomas pagal vienodą tarifą, operacijoms;

   c) operacijoms, kurias atlieka juridinio asmens teisių neturinčios organizacijos, siekdamos jų narių savidraudos, nemokant draudimo įmokų ir nesudarant draudimo techninių atidėjimų;

▼M3

   d) iki tolesnio suderinimo, eksporto kredito draudimo operacijoms, vykdomoms valstybės sąskaita arba valstybei garantuojant, arba kai draudikas yra pati valstybė.

▼M2

3. Pagalbos veiklai, kai atsitikus su autotransporto priemone susijusiai avarijai arba gedimui, įvykusiam draudiminę apsaugą suteikusios įmonės valstybės narės teritorijoje, atsakomybė apsiriboja šiomis operacijomis:

   — avarijos vietoje suteikiama pagalba, kurios metu draudiminę apsaugą suteikianti įmonė dažniausiai pasitelkia savo darbuotojus ir įrengimus,

▼M2

— transporto priemonės nugabenimas į artimiausią arba tinkamiausią vietą, kur gali būti atlikti remonto darbai, ir vairuotojo bei keleivių pristatymas, paprastai tomis pačiomis pagalbos priemonėmis į artimiausią vietovę, iš kur jie galės tęsti savo kelionę kitomis priemonėmis,

— jeigu tai numatyta draudiminę apsaugą suteikusios įmonės valstybėje narėje, transporto priemonės, greičiausiai kartu su vairuotoju bei keleiviais, nugabenimas į namus, jų išvykimo arba pradinio tikslo vietą toje pačioje valstybėje,

išskyrus atvejus, kai tokias operacijas vykdo įmonė, kuriai yra taikoma ši direktyva.

Pirmosiose dviejose įtraukose minimais atvejais, sąlyga, kad avarija arba gedimas turi būti įvykęs draudiminę apsaugą suteikusios įmonės valstybės narės teritorijoje:

a) negalioja, jei ši įmonė yra tokia organizacija, kurios narys yra naudos gavėjas, ir panaši organizacija atitinkamoje šalyje be papildomos įmokos (premijos), savitarpio susitarimo pagrindu, suteikia avarinės tarnybos bei transporto priemonės nutempimo paslaugas tiesiog pateikus nario kortelę;

b) negali sukliudyti, kad tokią pagalbą ir Airijoje, ir Jungtinėje Karalystėje suteiktų viena organizacija, veikianti abiejose valstybėse.

Trečioje įtraukoje minimomis aplinkybėmis, jeigu avarija arba gedimas įvyko Airijos teritorijoje arba Jungtinės Karalystės atveju Šiaurės Airijos teritorijoje, transporto priemonė, greičiausiai kartu ir vairuotojas bei keleiviai gali būti nugabenti į namus, išvykimo arba jų pirminio tikslo vietą bet kurioje iš šių teritorijų.

Be to, ši direktyva netaikoma pagalbos operacijoms, kai, įvykus su transporto priemone susijusiai avarijai arba josgedimui už Liuksemburgo Didžiosios Kunigaikštystės teritorijos ribų, tokias pagalbos operacijas, kurias sudaro avariją patyrusios arba sugedusios transporto priemonės, greičiausiai kartu su vairuotoju bei keleiviais nugabenimas namo, atlieka Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės Automobilių klubas.

Įmonės, kurioms yra taikoma ši direktyva, gali užsiimti šiame punkte minima veikla tiktai turėdamos leidimą priedo A dalyje nurodytai 18 draudimo grupei, nepažeidžiant šio priedo C dalies. Tuo atveju ši direktyva yra taikoma atitinkamoms operacijoms.

▼B

3 straipsnis

▼M10

1. Ši direktyva netaikoma savidraudos draugijoms, kurios laikosi visų šių sąlygų:

a) savidraudos draugijos įstatai numato papildomų įnašų mokėjimus arba išmokų sumažinimą;

b) jų veikla neapima civilinės atsakomybės rizikų, nebent pastarosios sudaro papildomų rizikų grupę, apibrėžtą šios direktyvos priedo C dalyje, arba kredito ir laidavimo draudimo rizikų grupę;

c) metinės pajamos iš įnašų už šia direktyva reglamentuojamą veiklą neturi viršyti penkių milijonų eurų ir

d) ne mažiau kaip pusę pajamų sudaro asmenų, kurie yra savidraudos draugijos nariai, įnašai už šia direktyva reguliuojamą veiklą.

Ši direktyva netaikoma įmonėms, kurios laikosi visų šių sąlygų:

— įmonė nevykdo jokios šioje direktyvoje reglamentuojamos veiklos, išskyrus priedo A dalies 18 grupei priskiriamą veiklą,

— ši veikla vykdoma tik vietos lygiu ir ją sudaro tik išmokos natūra ir

— visos metinės pajamos, gautos dėl pagalbos, suteiktos su sunkumais susidūrusiems asmenims, ne didesnės už200 000 eurų.

Tačiau šio straipsnio nuostatos nedraudžia savidraudos įmonei prašyti išduoti arba pratęsti licenciją pagal šią direktyvą.

▼B

2. Be to, ši direktyva netaikoma savidraudos draugijoms, kurios yra sudariusios sutartį su kitomis tokios rūšies draudimo įmonėmis dėl visiško jų draudimo liudijimų (polisų) perdraudimo arba sutartį, pagal kurią perdraudimą prisiimanti įmonė vykdo įsipareigojimus, kylančius iš draudimo liudijimų (polisų), vietoj perleidžiančios įmonės.

Tokiu atveju perdraudimą prisiimanti įmonė laikosi šia direktyva nustatytų taisyklių.

4 straipsnis

Ši direktyva netaikoma toliau išvardytoms draudimo įmonėms, nebent būtų pakeisti jų įstatai arba teisės aktai dėl jų statuso:

a) *Vokietijojedraudimo įmonėms, kurios pagal viešąją teisę turi monopolio teisę (Monopolanstalten):*

1) Badische Gebäudeversicherungsanstalt, Karlsruhe;

2) Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, Munich;

3) Bayerische Landestierversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, Munich;

4) Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Brunswick;

5) Hamburger Feuerkasse, Hamburg;

6) Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt;

7) Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel;

8) Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen;

9) Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold;

10) Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden;

11) Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg;

12) Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich;

13) Feuersozietät Berlin, Berlin;

14) Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

Tačiau tuo atveju, kai susijungus kelioms tokioms draudimo įmonėms naujoji įmonė išlaiko susijungusiųjų draudimo veiklos teritorines apimtis, laikoma, kad jos veiklos teritorinė apimtis nepasikeičia; be to, laikoma, kad nepasikeičia jos draudžiamų grupių apimtis, jeigu viena iš susijungusių įmonių perima toje pačioje teritorijoje tokios pat įmonės vykdomus draudimus, priskiriamus vienai arba kelioms draudimo grupėms.

Pusiau valstybinėms institucijoms:

1) Postbeamtenkrankenkasse;

2) Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

b) *Prancūzijoješioms draudimo įmonėms:*

1) Caisse départementale des incendiés des Ardennes;

2) Caisse départementale des incendiés de la Cōte-d'Or;

3) Caisse départementale des incendiés de la Marne;

4) Caisse départementale des incendiés de la Meuse;

5) Caisse départementale des incendiés de la Somme;

6) Caisse départementale gréle du Gers;

7) Caisse départementale gréle de l'Hérault;

c) *Airijoje*

Voluntary Health Insurance Board;

d) *Italijoje*

Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass);

▼B

e) *Jungtinėje Karalystėje*

The Crown Agents;

▼M2

f) *Danijoje*

Falcks Redningskorps A/S, København;

▼A2

g) *Ispanijoje*

Šios institucijos:

1. Comisaría de Seguro Obligatorio de Viajeros,
2. Consorcio de Compensación de Seguros,
3. Fondo Nacional de Garantía de Riesgos de la Circulación.

▼B

5 straipsnis

Šioje direktyvoje vartojamos sąvokos:

▼M1

a) „apskaitos vienetas" — Europos apskaitos vienetas (EAV), apibrėžtas Komisijos sprendime Nr. 3289/75/EAPB ([1]). Kiekvieną kartą, kai šioje direktyvoje yra minimas apskaitos vienetas, jo konvertavimo į nacionalinę valiutą vertė nuo kiekvienų metų gruodžio 31 d. nustatoma tokia, kokia ji buvo tą paskutinę praėjusių metų spalio dieną, kai buvo žinomas EAV keitimo į visas Bendrijų valiutas kursas;

▼B

b) „suderintas turtas" — rizikos prisiėmimo įsipareigojimų, išreikštų tam tikra valiuta, padengimas turtu, kurio vertė arba pardavimo kaina yra išreikšta ta pačia valiuta;

c) „turto lokalizavimas" — kilnojamojo ar nekilnojamojo turto buvimas vienoje valstybėje narėje, tačiau ši sąvoka negali būti aiškinama kaip reikalavimas deponuoti kilnojamąjį turtą arba taikyti nekilnojamajam turtui ribojančias priemones, tokias, kaip hipotekos įregistravimas. Laikoma, kad turtas, kurį sudaro skolininkams pateikti mokestiniai reikalavimai, yra toje valstybėje narėje, kurioje šie reikalavimai turi būti padengti;

▼M5

d) „didelės draudimo rizikos":

i) draudimo rizikos, priskirtos priedo A dalies 4, 5, 6, 7, 11 ir 12 grupėms;

ii) draudimo rizikos, priskirtos priedo A dalies 14 ir 15 grupėms, jeigu draudėjas profesionaliai užsiima gamybine arba komercine veikla arba viena iš liberaliųjų profesijų veiklų, o draudimo rizika yra susijusi su šia veikla;

iii) ►M6 draudimo rizikos, priskirtos priedo A dalies 3, 8, 9, 10, 13 ir 16 grupėms ◄, jeigu draudėjas viršija mažiausiai dviejų iš šių trijų kriterijų normas:

pirmasis etapas — iki 1992 m. gruodžio 31 d.:

— balanso suma: 12,4 milijonai ekiu,

— grynoji apyvarta: 24 milijonai ekiu,

— vidutinis darbuotojų skaičius per finansinius metus — 500,

antrasis etapas — nuo 1993 m. sausio 1 d.:

— balanso suma: 6,2 milijonai ekiu,

— grynoji apyvarta: 12,8 milijonai ekiu,

— vidutinis darbuotojų skaičius per finansinius metus — 250.

([1]) OL L 327, 1975 12 19, p. 4

▼M5

Jeigu draudėjas yra iš draudimo įmonių grupės, kurios rengia konsoliduotą finansinę atskaitomybę pagal Direktyvą 83/349/EEB ([1]), pirmiau išvardyti kriterijai yra taikomi remiantis konsoliduota finansine atskaitomybe.

Kiekviena valstybė narė gali įrašyti profesionalių asociacijų, bendrų įmonių arba laikinų susivienijimų atliekamus rizikos draudimus į iii dalyje minimą kategoriją.

▼B

II Antraštinė dalis — Taisyklės, taikomos draudimo įmonėms, kurių pagrindinė buveinė yra Bendrijos teritorijoje

A skirsnis. Veiklos pradėjimo sąlygos

▼M7

6 straipsnis

Pradedant tiesioginio draudimo veiklą, būtina iš anksto gauti oficialų leidimą.

Tokį leidimą išduoda buveinės valstybės narės kompetentinga institucija, į kurią turi kreiptis:

a) bet kokia įmonė, kurios pagrindinė buveinė steigiama šios valstybės teritorijoje;

b) bet kokia draudimo įmonė, kuri, gavusi pirmojoje pastraipoje nurodytą leidimą, ketina išplėsti savo veiklą vykdydama visus vienos grupės draudimus arba kitų grupių draudimus.

7 straipsnis

1. Leidimas galioja visoje Bendrijos teritorijoje. Jis leidžia įmonei šioje teritorijoje užsiimti draudimo veikla remiantis įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas.

2. Leidimas išduodamas vykdyti tam tikros grupės draudimo veiklą. Leidimas galioja visai draudimo grupei, nebent pareiškėjas pageidauja prisiimti tik kai kurias atitinkamai draudimo grupei priskiriamas rizikas, nurodytas šios direktyvos priedo A dalyje.

Tačiau:

a) valstybės narės gali išduoti leidimą vykdyti priedo B dalyje išvardytų grupių draudimus, nurodydamos atitinkamus pavadinimus pagal B dalį;

b) leidimas, išduotas drausti vieną grupę ar grupių junginį, taip pat galioja draudžiant papildomas rizikas, priskiriamas kitoms draudimo grupėms, jeigu įvykdomos priedo C dalyje nurodytos sąlygos.

8 straipsnis

1. Buveinės valstybė narė reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė, pateikusi prašymą išduoti leidimą:

a) būtų vienos iš šių įmonių rūšių:

— Belgijos Karalystėje – „ société anonymenaamloze vennootschap”, „ société en commandite par actionscommanditaire vennootschap op aandelen”, „ association d'assurance mutuelle onderlinge verzekeringsvereniging”, „ société coopérativecoöperatieve vennootschap”;

— Danijos Karalystėje – „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”;

— Vokietijos Federacinėje Respublikoje – „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”;

([1]) OL L 193, 1983 7 18, p. 1.

▼M7

— Prancūzijos Respublikoje – „société anonyme”, „société d'assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural” ir „mutuelles régies par le code de la mutualité”;

— Airijos Respublikoje incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited;

— Italijos Respublikoje – „società per azioni”, „società cooperativa”, „mutua di assicurazione”;

— Liuksemburgo Didžiojoje Hercogystėje – „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d'assurances mutuelles”, „société coopérative”;

— Nyderlandų Karalystėje – „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborg-maatschappij”;

— Jungtinėje Karalystėje – „incorporate companies limited by shares of by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, „societies registered under the Friendly Societies Acts”, „the association of underwriters known as Lloyd's”;

— Graikijos Respublikoje – „ανννυμη εταιρια”, „αλληλασφλιστικοζ συνεταιρ-ισμσζ”;

— Ispanijos Karalystėje – „sociedad anónima”, „sociedad mutua”, „sociedad cooperativa”;

— Portugalijos Respublikoje – „sociedade anónima”, „mútua de seguros”;

▼A3

— Austrijos Respublikos atveju: Aktiengesellschaft, Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit;

— Suomijos Respublikos atveju: keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag, vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag, vakuutusosyhdistys/försäkringförrening;

— Švedijos Karalystės atveju: försäkringsaktiebolag, ömsediga försäkringsbolag, understödsföreningar;

▼A4

— Čekijos Respublikoje: „akciová společnost”, „družstvo”;

— Estijos Respublikoje: „aktsiaselts”;

— Kipro Respublikoje: „Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο”;

— Latvijos Respublikoje: „apdrošināšanas akciju sabiedrība”, „savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība”;

— Lietuvos Respublikoje: „akcinės bendrovės”, „uždarosios akcinės bendrovės”;

— Vengrijos Respublikoje: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „biztosító egyesület”, „külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe”;

— Maltos Respublikoje: „kumpanija pubblika”, „kumpanija privata”, „fergħa”, „Korp ta' l-Assikurazzjoni Rikonnoxxut”;

— Lenkijos Respublikoje: „spółka akcyjna”, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”;

— Slovėnijos Respublikoje: „delniška družba”, „družba za vzajemno zavarovanje”;

— Slovakijos Respublikoje: „akciová spoločnost'”.

▼M7

Draudimo įmonė taip pat gali būti Europos įmonė (SE), kai ši įmonių rūšis bus nustatyta.

Be to, kai reikia, valstybės narės gali steigti bet kokių viešosios teisės numatytų rūšių draudimo įmones, jeigu jų veikla apima draudimo operacijas, atliekamas lygiavertėmis sąlygomis pagal privatinę teisę;

▼M7

b) vykdytų tik draudimo veiklą ir tiesiogiai su ja susijusias operacijas ir neužsiimtų jokia kita komercine veikla;

c) pateiktų veiklos planą pagal 9 straipsnio nuostatas;

d) turėtų 17 straipsnio 2 dalyje numatytą minimalų garantinį fondą;

e) joms veiksmingai vadovautų geros reputacijos asmenys, turintys reikiamą profesinę kvalifikaciją arba patyrimą;

▼M9

f) praneštų atstovo žalų sureguliavimo reikalams, paskirto kiekvienoje valstybėje narėje, išskyrus valstybę narę, kurioje yra prašoma išduoti leidimą, pavardę arba pavadinimą ir adresą, jeigu apdraudžiamoji rizika priskiriama priedo A dalies 10 punktui, išskyrus vežėjo civilinę atsakomybę.

▼M8

Be to, jeigu finansų įmonė ir kiti fiziniai ar juridiniai asmenys yra susiję artimais ryšiais, kompetentingosios institucijos suteikia leidimą tik tuo atveju, jeigu tokie ryšiai joms netrukdo efektyviai vykdyti priežiūros funkcijų.

Kompetentingosios institucijos neišduoda leidimo ir tuo atveju, jeigu valstybės, kuri nėra Bendrijos narė, įstatymai ir kiti teisės aktai, reglamentuojantys vieno ar daugiau fizinių ar juridinių asmenų, su kuriais įmonė susijusi artimais ryšiais, veiklą, arba sunkumai juos įgyvendinant joms trukdo efektyviai vykdyti priežiūros funkcijas.

Kompetentingosios institucijos reikalauja, kad finansų įmonės nuolatos teiktų joms informaciją, reikalingą kontroliuoti, kaip laikomasi šioje dalyje nurodytų sąlygų.

1a. Valstybės narės reikalauja, kad draudimo įmonių pagrindinės buveinės būtų toje pačioje valstybėje narėje kaip ir jų registruota buveinė.

▼M7

2. Draudimo įmonė, prašanti išduoti leidimą išplėsti savo veiklą ir pradėti kitų grupių draudimus arba kitus tos pačios grupės draudimus, pateikia veiklos planą pagal 9 straipsnį.

Be to, draudimo įmonė turi pateikti įrodymus, kad jos mokumo atsarga atitinka 16 straipsnio reikalavimus; taip pat, jeigu pagal 17 straipsnio 2 dalies nuostatas toms kitoms draudimo grupėms būtinas didesnis minimalus garantinis fondas, draudimo įmonė pateikia įrodymus, kad ji turi šį minimumą.

3. Tai, kas pasakyta šioje direktyvoje, nedraudžia valstybėms narėms toliau taikyti galiojančius arba priimtus įstatymus ir kitus teisės aktus, reikalaujančius, kad būtų tvirtinami draudimo įmonės memorandumas bei įstatai ir pateikiami visi kiti tinkamai priežiūrai reikalingi dokumentai.

Tačiau valstybės narės nepriima nuostatų, reikalaujančių, kad būtų iš anksto patvirtintos bendrosios ir specialiosios poliso sąlygos, draudimo įmokų tarifai, dokumentų formos ir visi kiti spausdinti dokumentai, kuriuos draudimo įmonė ketina naudoti, sudarydama sandorius su draudėjais, arba kad būtų sistemingai informuojama apie pirmiau išvardytus dalykus.

Valstybės narės negali ir toliau taikyti nuostatų, numatančių, kad būtų iš anksto pranešama apie numatomą įmokų tarifų padidinimą, arba priimti tokias nuostatas, nebent tai būtų bendrosios kainų priežiūros sistemos dalis.

Šios direktyvos nuostatos netrukdo valstybėms narėms tikrinti draudimo įmonių, pateikusių prašymą išduoti leidimą drausti rizikas, įtrauktas į priedo A dalies 18 punktą, arba gavusių šį leidimą, tiesioginius arba netiesioginius personalo ir įrangos išteklius, įskaitant jų medicinos personalo kvalifikaciją ir turimos įrangos kokybę, kad galėtų vykdyti su šia draudimo grupe susijusius įsipareigojimus.

▼M7

4. Pagal pirmiau minėtas nuostatas negalima reikalauti, kad prašymas išduoti leidimą būtų nagrinėjamas atsižvelgiant į rinkos ekonomines reikmes.

9 straipsnis

8 straipsnio 1 dalies c punkte minėtame veiklos plane nurodomi šie duomenys arba pateikiami įrodymai, patvirtinantys šiuos dalykus:

a) rizikų, kurias drausti ketina draudimo įmonė, pobūdį;

b) pagrindinius perdraudimo principus;

c) minimalaus garantinio fondo sudedamąsias dalis;

d) išlaidų, susijusių su pradinėmis administracinėmis paslaugomis ir verslą užtikrinančiomis organizacinėmis priemonėmis, sąmatą; finansinius išteklius, numatytus šioms išlaidoms padengti, ir, jeigu draudžiamos rizikos įtrauktas į priedo A dalies 18 punktą, draudimo įmonės turimus išteklius, kurie bus naudojami teikti siūlomas paslaugas;

be to, per pirmuosius trejus finansinius metus:

e) valdymo išlaidų, išskyrus įsikūrimo išlaidas, sąmatą ir visų pirma einamųjų bendrųjų išlaidų ir komisinių sąmatą;

f) draudimo įmokų arba įnašų ir išmokų sąmatą;

g) numatomą balansą;

h) finansinių išteklių, kuriuos ketinama panaudoti rizikos prisiėmimo įsipareigojimams padengti, ir mokumo atsargos sąmatą.

10 straipsnis

1. Draudimo įmonė, ketinanti įsteigti filialą kitos valstybės narės teritorijoje, praneša apie tai buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

2. Valstybės narės reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė, ketinanti įsteigti filialą kitos valstybės narės teritorijoje, kartu su šio straipsnio 1 dalyje nurodytu pranešimu pateiktų šią informaciją:

a) valstybę narę, kurios teritorijoje ji ketina steigti filialą;

b) veiklos planą, kuriame, *inter alia*, būtų nurodytos planuojamos veiklos rūšys ir filialo organizacinė struktūra;

c) adresą valstybėje narėje, kurioje ketinama steigti filialą, kuriuo bus galima gauti bei siųsti dokumentus, susitariant, kad kaip tik šiuo adresu bus siunčiami visi pranešimai įgaliotajam atstovui;

d) filialo įgaliotojo atstovo, kuriam suteikti pakankami įgaliojimus, kad jis galėtų draudimo įmonės vardu prisiimti įsipareigojimus trečiosioms šalims bei atstovauti draudimo įmonei valstybės narės, kurioje yra filialas, institucijose ir teismuose, vardą ir pavardę. Kalbant apie *Lloyd's*, jeigu valstybėje narėje, kurioje yra filialas, iškelta byla dėl draudimo įsipareigojimų, apdraustiesiems negali būti taikoma mažiau palanki tvarka, nei iškėlus bylą tradicinei draudimo bendrovei. Todėl įgaliotajam atstovui turi būti suteikti pakankami įgaliojimai, kad būtų galima jam iškelti bylą ir kad jis galėtų įpareigoti atitinkamus *Lloyd's* draudikus vykdyti teismo sprendimus.

Jeigu draudimo įmonė numato, kad jos filialas draus rizikas, įtraukas į priedo A dalies 10 punktą, išskyrus vežėjo atsakomybę, ji turi pateikti deklaraciją, kad ji yra valstybės narės, kurioje yra filialas, nacionalinio biuro ir nacionalinio garantinio fondo narė.

3. Jeigu buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos neturi priežasčių abejoti dėl draudimo įmonės administracinės struktūros tinkamumo arba jos finansinės padėties, direktorių, valdytojų, arba įgaliotojo asmensgeros reputacijos ir profesinės kvalifikacijos ar patyrimo, jos, atsižvelgdamos į planuojamą įmonės veiklą ir gavusios visus 2 straipsnio dalyje nurodytus duomenis, per tris mėnesius pateikia šią informaciją valstybės narės, kurioje ketinama steigti filialą, kompetentingoms institucijoms ir informuoja apie tai atitinkamą draudimo įmonę.

▼M7

Buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos taip pat patvirtina, kad draudimo įmonė turi minimalią mokumo atsargą, apskaičiuotą pagal 16 ir 17 straipsnius.

Jei buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos atsisako perduoti valstybės narės, kurioje ketinama steigti filialą, kompetentingoms institucijoms šio straipsnio 2 dalyje nurodytą informaciją, jos turi pranešti atitinkamai draudimo įmonei apie tokio atsisakymo priežastis per tris mėnesius nuo tada, kai gauna šią informaciją. Dėl tokio atsisakymo perduoti informaciją arba atsako nebuvimo galima kreiptis į teismą buveinės valstybėje narėje.

4. Iki tol, kol draudimo įmonės filialas pradeda savo veiklą, valstybės narės, kurioje šis filialas ketina įsisteigti, kompetentingos institucijos, gavusios 3 dalyje nurodytą informaciją, per du mėnesius praneša, jei reikia, buveinės valstybės narės kompetentingai institucijai apie verslo sąlygas, kurių būtina laikytis visuomenės gerovės labui valstybėje narėje, kurioje ketinama steigti filialą.

5. Po to, kai gaunamas valstybės narės, kurioje ketinama steigti filialą, kompetentingų institucijų pranešimas, arba, jei nebuvo gauta jokio pranešimo, pasibaigus 4 dalyje nurodytam laikotarpiui, filialas gali būti įsteigtas ir jis gali pradėti draudimo veiklą.

6. Jeigu draudimo įmonė nori padaryti kokius nors duomenų, pateiktų pagal šio straipsnio 2 dalies b, c ar d punktus, pakeitimus, ji turi ne vėliau kaip prieš vieną mėnesį apie tai raštu pranešti buveinės valstybės narės ir valstybės narės, kurioje ketinama steigti filialą, kompetentingoms institucijoms, kad pastarosios galėtų atlikti savo atitinkamas funkcijas pagal šio straipsnio 3 ir 4 dalis.

▼B

12 straipsnis

Bet koks sprendimas neišduoti leidimo turi būti pagrįstas konkrečiais motyvais ir apie tai pranešama atitinkamai draudimo įmonei.

Kiekviena valstybė narė užtikrina teisę apskųsti sprendimą neduoti leidimo teismui.

Ši nuostata taip pat taikoma tais atvejais, kai kompetentingos valdžios institucijos neišnagrinėjo prašymo išduoti leidimą per šešis mėnesius nuo jo gavimo dienos.

▼M11

12a straipsnis

▼M13

1. Su kitomis susijusiomis valstybės narės kompetentingomis institucijomis konsultuojamasi prieš išduodant leidimą ne gyvybės draudimo įmonei:

a) kuri yra kitoje valstybėje narėje leidimą įsigijusios draudimo ar perdraudimo įmonės dukterinė įmonė arba

b) kuri yra kitoje valstybėje narėje leidimą įsigijusios patronuojančios draudimo ar perdraudimo įmonės dukterinė įmonė, arba

c) kurią kontroliuojantis fizinis arba juridinis asmuo taip pat kontroliuoja kitoje valstybėje narėje leidimą įsigijusią draudimo ar perdraudimo įmonę.

2. Su kitos susijusios valstybės narės kompetentinga institucija, atsakinga už kredito įstaigų arba investicinių įmonių priežiūrą, konsultuojamasi prieš išduodant leidimą ne gyvybės draudimo įmonei:

a) kuri yra Bendrijoje leidimą įsigijusios kredito įstaigos arba investicinės įmonės dukterinė įmonė arba

▼M13

b) kuri yra Bendrijoje leidimą įsigijusios patronuojančios kredito įstaigos arba investicinės įmonės dukterinė įmonė, arba

c) kurią kontroliuojantis fizinis arba juridinis asmuo taip pat kontroliuoja Bendrijoje leidimą įsigijusią kredito įstaigą arba investicinę įmonę.

▼M11

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytos atitinkamos kompetentingos institucijos, vertindamos akcininkų tinkamumą ir kitos tos pačios grupės įmonės valdyme dalyvaujančių direktorių patirtį bei reputaciją, pirmiausia konsultuojasi tarpusavyje. Jos viena kitai perduoda informaciją apie akcininkų tinkamumą ir direktorių reputaciją bei patirtį, kuri yra svarbi kitoms kompetentingoms institucijoms išduodant leidimus ir nuolat vertinant, kaip laikomasi veiklos sąlygų.

▼B

B skirsnis. Draudimo veiklos sąlygos

▼M7

13 straipsnis

1. Už draudimo įmonės veiklos, įskaitant tą, kuria užsiimama filialuose arba remiantis laisve teikti paslaugas, finansinę priežiūrą išimtinai atsako buveinės valstybė narė.

2. Į finansinę priežiūrą įeina visos draudimo įmonės veiklos, mokumo būklės, techninių atidėjimų sudarymo ir juos dengiančio turto patikrinimas, laikantis buveinės valstybėje narės taisyklių ar tvarkos, nustatytos pagal Bendrijos lygiu priimtas nuostatas.

Jeigu minėta draudimo įmonė turi leidimą drausti rizikas, įtrauktas į priedo A dalies 18 punktą, į jos priežiūrą taip pat įeina draudimo įmonės disponuojamų techninių išteklių, būtinų vykdant pagalbos operacijas, kurias ji yra įsipareigojusi atlikti, kontrolę, jeigu buveinės valstybės narės teisė numato tokių išteklių kontrolę.

▼M13

Draudimo įmonės buveinės valstybė narė neatmeta perdraudimo sutarties, kurią sudarė draudimo įmonė su perdraudimo įmone, gavusia leidimą pagal 2005 m. lapkričio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2005/68/EB dėl perdraudimo ([1]), arba su draudimo įmone, gavusia leidimą pagal šią direktyvą arba 2002 m. lapkričio 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2002/83/EB dėl gyvybės draudimo ([2]), dėl priežasčių, tiesiogiai susijusių su perdraudimo įmonės ar draudimo įmonės finansinės padėties patikimumu.

▼M7

3. Buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė laikytųsi tinkamos administracinės ir finansinės apskaitos tvarkos ir tinkamos vidaus kontrolės.

14 straipsnis

Valstybė narė, kurioje yra filialas, numato, kad, jeigu kitoje valstybėje narėje leidimą gavusi draudimo įmonė, užsiima draudimo veiklą per filialą, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos gali, prieš tai informavusios valstybės narės, kurioje yra filialas, kompetentingas institucijas, pačios arba per šiam tikslui paskirtus tarpininkus atlikti neplaninę informacijos patikrą, kurios reikia užtikrinant draudimo įmonės finansinę priežiūrą. Valstybės narės, kurioje yra filialas, kompetentingos institucijos gali dalyvauti šiame patikrinime.

([1]) OL L 323, 2005 12 9, p. 1.
([2]) OL L 345, 2002 12 19, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/1/EB (OL L 79, 2005 3 24, p. 9).

▼M7

15 straipsnis

1. Buveinės valstybė narė reikalauja, kad kiekviena draudimo įmonė sudarytų tinkamus techninius atidėjimus visai jos draudimo veiklai.

Šių techninių atidėjimų dydis apskaičiuojamas pagal Direktyvoje 91/674/EEB nustatytas taisykles.

▼M13

2. Buveinės valstybė narė reikalauja iš kiekvienos draudimo įmonės atitinkamo dydžio turtu padengti šios direktyvos 15a straipsnyje numatytus techninius atidėjinius ir nuostolių svyravimo išlyginimo rezervą pagal Direktyvos 88/357/EEB 6 straipsnį. Atsižvelgiant į rizikos buvimą Bendrijoje, tas turtas taip pat turi būti Bendrijoje. Valstybės narės nereikalauja iš draudimo įmonių laikyti savo turtą kurioje nors konkrečioje valstybėje narėje. Tačiau buveinės valstybė narė gali sušvelninti taisykles dėl turto buvimo vietos.

3. Techninių atidėjinių formavimui valstybės narės nepalieka arba nenustato bendrojo atidėjimo sistemos, pagal kurią perdraudikas turi užstatyti turtą neuždirbtoms įmokoms ir numatomų mokėjimų atidėjiniams padengti, jei perdraudikas yra perdraudimo įmonė, gavusi leidimą pagal Direktyvą 2005/68/EB, arba draudimo įmonė, gavusi leidimą pagal šią direktyvą arba Direktyvą 2002/83/EB.

Jeigu buveinės valstybė narė leidžia perdraudikui, kuris nėra pagal Direktyvą 2005/68/EB leidimą gavusi perdraudimo įmonė, nei pagal šią direktyvą ar Direktyvą 2002/83/EB leidimą gavusi draudimo įmonė, pateiktus reikalavimus išmokėti išmoką panaudoti tam, kad būtų padengti bet kokie techninius atidėjinius, ji nustato tokių reikalavimų priėmimo sąlygas.

15a straipsnis

1. Valstybės narės reikalauja, kad kiekviena jų teritorijoje savo pagrindinę buveinę turinti draudimo įmonė, kuri draudžia rizikas, įtrauktas į priedo A dalies 14 punktą (toliau – kredito draudimas), sudarytų nuostolių svyravimo išlyginimo techninį atidėjimą, skirtą padengti galimą techninį deficitą arba tokius reikalavimus išmokėti draudimo išmoką, kurie yra didesni už pateiktų pagal šią draudimo grupę reikalavimų vidurkį bet kurių finansinių metų pabaigoje.

2. Nuostolių svyravimo išlyginimo techninis atidėjimas apskaičiuojamas pagal buveinės valstybės narės nustatytas taisykles, parengtas pagal vieną iš keturių priedo D dalyje nurodytų ir lygiaverčiais laikomų metodų.

3. Jeigu nuostolių svyravimo išlyginimo techninis atidėjimas yra mažesnis už apskaičiuotą pagal priedo D dalyje nurodytus metodus, į jį neatsižvelgiama apskaičiuojant mokumo atsargą.

4. Valstybės narės gali nereikalauti, kad jų teritorijose savo pagrindines buveines turinčios draudimo įmonės sudarytų kredito draudimo nuostolių svyravimo išlyginimo techninį atidėjimą, jeigu įmokų arba įnašų, susijusių su kredito draudimu, suma sudaro mažiau kaip 4 % visų jų gautų įmokų arba įnašų sumos, bet yra mažesnė kaip 2 500 000 ekiu.

▼M10

16 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad draudimo įmonė, kurios pagrindinė buveinė yra jos teritorijoje, visada turėtų pakankamą mokumo atsargą visai veiklai vykdyti, kuri atitiktų bent šios direktyvos reikalavimus.

2. Turimą mokumo atsargą sudaro draudimo įmonės turtas, nesuvaržytas jokiais numatomais įsipareigojimais, atėmus visą nematerialų turtą, įskaitant:

▼M10

a) apmokėtą akcinį kapitalą arba, jeigu tai yra savidraudos įmonė, nustatytą pradinį fondą pridėjus visas narių sąskaitas, atitinkančias tokius kriterijus:

i) įmonės steigimo sutartyje ir įstatuose turi būti numatyta, kad mokėjimai iš šių sąskaitų gali būti atliekami tik nariams, jeigu dėl to turima mokumo atsarga netaps mažesnė už reikalaujamą lygį, arba tais atvejais kai įmonė išyra, jeigu buvo apmokėtos įmonės kitos skolas;

ii) įmonės steigimo sutartyje ir įstatuose turi būti numatyta, kad visų i papunktyje nurodytų mokėjimų, atliekamų dėl kitų nei atskirų asmenų narystės nutraukimo priežasčių, atveju kompetentingos institucijos turi būti informuojamos bent prieš mėnesį ir kad per šį laikotarpį jos gali atlikti mokėjimus;

iii) atitinkamos įmonės steigimo sutarties ir įstatų nuostatos gali būti pakeistos tik tada, jei kompetentingos institucijos patvirtina, kad jos neprieštarauja šioms pataisoms, nepažeidžiant i ir ii papunkčiuose nurodytų kriterijų;

▼M13

b) rezervus (įstatymu numatytus ir laisvuosius), neatitinkančius draudimo įsipareigojimų arba klasifikuojamus kaip nuostolių svyravimo išlyginimo rezervai;

▼M10

c) nepaskirstytąjį pelną arba nuostolius atėmus mokėtinus dividendus.

Turima draudimo atsarga sumažinama nuosavų akcijų, tiesiogiai priklausančių draudimo įmonei, suma.

Draudimo įmonių, kurios diskontuoja arba sumažina savo numatomų išmokėjimų techninius atidėjimus atsižvelgdamos į pajamas iš investicijų, kaip leidžiama 1991 m. gruodžio 19 d. Tarybos direktyvos 91/674/EEB dėl draudimo įmonių metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės ([1]) 60 straipsnio 1 dalies g punkte, turima mokumo atsarga sumažinama skirtumo tarp nediskontuotų techninių atidėjimų arba techninių atidėjimų iki atskaitymų, kaip nurodyta sąskaitų pastabose, ir diskontuotų arba techninių atidėjimų po atskaitymų, suma. Šis patikslinimas taikomas visoms priedo A dalyje išvardytoms rizikoms, išskyrus 1 ir 2 draudimo grupės rizikas. Išskyrus 1 ir 2 draudimo grupes, diskontuojami anuitetai, įtraukti į techninius atidėjimus, netikslinami.

▼M13

Iš turimos mokumo atsargos sumos taip pat atimami šie elementai:

a) nuosavybės teisės, priklausančios draudimo įmonei:

— draudimo įmonėse, pagal šios direktyvos 6 straipsnį, Direktyvos 2002/83/EB 4 straipsnį arba Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 98/78/EB 1 straipsnio b punktą,

— perdraudimo įmonėse pagal Direktyvos 2005/68/EB 3 straipsnį ar Bendrijai nepriklausančios šalies perdraudimo įmonėse pagal Direktyvos 98/78/EB 1 straipsnio l punktą,

— draudimo holdingo bendrovėse pagal Direktyvos 98/78/EB 1 straipsnio i punktą,

— kredito įstaigose ir finansų įstaigose pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/12/EB 1 straipsnio 1 ir 5 dalis,

— investicinėse įmonėse ir finansų įstaigose pagal Tarybos direktyvos 93/22/EEB 1 straipsnio 2 dalį ir Tarybos direktyvos 93/6/EEB 2 straipsnio 4 ir 7 dalis;

▼M11

b) kiekviena draudimo įmonei priklausanti toliau nurodyta suma, susijusi su a punkte apibūdintais subjektais, kuriuose ji turi kapitalo dalį:

— šio straipsnio 3 dalyje nurodytos sumos,

— Direktyvos 79/267/EEB 18 straipsnio 3 dalyje nurodytos sumos,

([1]) OL 374, 1991 12 31, p. 7.

▼M11

— Direktyvos 2000/12/EB 35 straipsnyje ir 36 straipsnio 3 dalyje nurodytos sumos.

Jeigu kitoje kredito įstaigoje, investicinėje firmoje, finansų įstaigoje, draudimo arba perdraudimo įmonėje ar draudimo holdingo bendrovėje akcijos įsigyjamos tik laikinai, finansinės paramos operacijos, skirtos tokiai įmonei reorganizuoti ir išgelbėti, tikslais, minėtoji kompetentinga institucija gali atsisakyti taikyti nuostatas dėl šio straipsnio ketvirtosios pastraipos a ir b punktuose minimo išskaitymo.

Vietoj šio straipsnio ketvirtosios pastraipos a ir b punktuose nurodytų kredito įstaigose, investicinėse firmose ir finansų įstaigose draudimo įmonės valdomo kapitalo dalių išskaitymo, valstybės narės savo draudimo įmonėms gali leisti *mutatis mutandis* taikyti 2002 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/87/EB dėl finansiniam konglomeratui priklausančių kredito įstaigų, draudimo įmonių ir investicinių firmų papildomos priežiūros ([1]) I priede išvardytus 1, 2 ir 3 metodus. 1 metodas (Apskaitos konsolidavimas) taikomas tik tuo atveju, jeigu kompetentingą instituciją patenkina įmonių, kurioms turėtų būti taikomas konsolidavimas, integruoto valdymo ir vidaus kontrolės lygis. Pasirinktas metodas nuosekliai taikomas visą laiką.

Valstybės narės gali nustatyti, kad, skaičiuodamos šioje direktyvoje nustatytą mokumo atsargą, draudimo įmonės, kurioms taikoma Direktyvoje 98/78/EB arba Direktyvoje 2002/87/EB nustatyta papildoma priežiūra, gali neišskaityti šio straipsnio ketvirtosios pastraipos a ir b papunkčiuose nurodytų kapitalo dalių, joms priklausančių kredito įstaigose, investicinėse firmose, finansų įstaigose, draudimo arba perdraudimo įmonėse ar draudimo holdingo bendrovėse, kurioms taikoma papildoma priežiūra.

Kapitalo kitose įmonėse dalys, kurias reikia išskaityti pagal šią straipsnio dalį, yra apibrėžtos Direktyvos 98/78/EB 1 straipsnio f papunktyje.

▼M10

3. Turimą mokumo atsargą taip pat gali sudaryti:

a) kaupiamasis privilegijuotasis akcinis kapitalas ir skolintas (subordinuotas) kapitalas, sudarantis iki 50 % dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos arba būtinos mokumo atsargos, kurio ne daugiau kaip 25 % sudaro nustatyto termino subordinuotos paskolos arba nustatyto termino kaupiamasis privilegijuotasis akcinis kapitalas, su sąlyga, kad draudimo įmonės bankroto arba likvidavimo atveju galioja įpareigojantys susitarimai, pagal kuriuos teisė į skolintą (subordinuotą) kapitalą arba privilegijuotąjį akcinį kapitalą įgyvendinama tik patenkinus visų kitų kreditorių reikalavimus ir negali būti išmokėtas tol, kol nebus padengtos visos kitos tuo metu negrąžintos skolos.

Skolintas (subordinuotas) kapitalas taip pat turi atitikti tokias sąlygas:

i) gali būti atsižvelgiama tik į visiškai apmokėtą kapitalą;

ii) pradinis nustatyto termino paskolų grąžinimo terminas turi būti ne trumpesnis kaip penkeri metai. Ne vėliau kaip prieš vienerius metus iki skolos grąžinimo datos draudimo įmonė turi pateikti kompetentingai institucijai patvirtinti planą, nurodantį, kaip bus išlaikoma arba paskolos grąžinimo metu padidinta iki reikalaujamo lygio turima mokumo atsarga, jei turimą mokumo atsargą sudaranti paskolos dalis nėra palaipsniui mažinama bent penkeri metai iki grąžinimo datos. Kompetentingos institucijos gali leisti grąžinti tokias paskolas anksčiau laiko, jei draudimo įmonė pateikia paraišką ir jos turima mokumo atsarga netampa mažesnė už reikalaujamą lygį;

iii) paskolos, kurių grąžinimo terminas nenustatytas, turi būti grąžinamos tik įspėjus prieš penkerius metus, nebent šios paskolos jau nebebūtų laikomos turimos mokumo atsargos dalimi arba nebent grąžinant per trumpesnį laikotarpį būtų konkrečiai reikalaujamas išankstinis kompetentingų institucijų sutikimas. Pastaruoju atveju draudimo įmonė turi pranešti kompetentingoms institucijoms bent prieš šešis mėnesius iki siūlomos grąžinimo

([1]) OL L 35, 2003 2 11.

▼M10

datos, visų pirma, turimą mokumo atsargą ir būtiną mokumo atsargą prieš ir po grąžinimo. Kompetentingos institucijos leidžia grąžinti tokias paskolas anksčiau laiko, jei draudimo įmonės turima mokumo atsarga netampa mažesnės už reikalaujamą lygį;

iv) paskolos sutartyje negali būti jokios sąlygos, nustatančios, kad konkrečiais atvejais, išskyrus draudimo įmonės likvidavimą, skola bus grąžinama prieš nustatytą grąžinimo datą;

v) paskolos sutartis gali būti pakeista tik kompetentingoms institucijoms patvirtinus, kad jos neprieštarauja pataisoms;

b) vertybiniai popieriai be konkrečios išpirkimo datos ir kitos priemonės, įskaitant kitas nei a punkte nurodytas kaupiamąsias privilegijuotas akcijas, iki 50 % dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos arba būtinos mokumo atsargos, visiems tokiems vertybiniams popieriams ir a punkte nurodytam skolintam (subordinuotam) kapitalui, jei jie atitinka tokias sąlygas:

i) negali būti išpirkti pareiškėjo iniciatyva arba be išankstinio kompetentingos institucijos sutikimo;

ii) vertybinių popierių emisijos sutartis turi sudaryti draudimo įmonei sąlygas atidėti paskolos palūkanų mokėjimą;

iii) skolintojo reikalavimai draudimo įmonei turi būti tenkinami tik patenkinus visų ne subordinuotų kreditorių reikalavimus;

iv) vertybinių popierių emisiją reglamentuojančiuose dokumentuose turi būti numatyta skolos ir nesumokėtų palūkanų nuostolių padengimo galimybė, sudaranti galimybę draudimo įmonei tęsti veiklą;

v) gali būti atsižvelgiama tik į visiškai apmokėtas sumas.

4. Įmonei pateikus įrodymais pagrįstą prašymą, valstybės narės kompetentingai institucijai ir šiai kompetentingai institucijai pritarus, turimą mokumo atsargą taip pat gali sudaryti:

a) pusė neapmokėto akcinio kapitalo arba pradinio fondo, jei apmokėtoji dalis sudaro 25 % šio akcinio kapitalo arba fondo, iki 50 % dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos arba būtinos mokumo atsargos;

b) jei tai yra savidraudos draugija arba savidraudos tipo draugija, kuriai mokami kintamieji įnašai, — bet kokius jos nariams pareikštus reikalavimus, pagal kuriuos tais pačiais finansiniais metais reikia sumokėti papildomus įnašus, kurių dydis gali siekti iki pusės didžiausių ir faktiškai sumokėtų įnašų skirtumo, tačiau negali viršyti 50 % dydžio, mažesnio iš turimos mokumo atsargos arba būtinos mokumo atsargos. Kompetentingos nacionalinės institucijos nustato gaires, nurodančias papildomų įnašų priėmimo sąlygas;

c) bet kokie nematomi grynieji rezervai, atsiradę dėl turto vertinimo, jei tokie nematomi grynieji rezervai neatsirado dėl neįprasto įvykio.

5. Straipsnio 2, 3 ir 4 dalių pakeitimai, daromi siekiant atsižvelgti į pokyčius, dėl kurių gali būti techniškai patikslinami turimai mokumo atsargai priskirtini elementai, priimami laikantis Tarybos direktyvos 91/675/EEB ([1]) 2 straipsnyje nustatytos tvarkos.

16a straipsnis

1. Būtina mokumo atsarga apskaičiuojama pagal metinę draudimo įmokų arba įnašų sumą arba pagal vidutinę draudimo išmokų sumą, išmokėtą per trejus paskutiniuosius trejus finansinius metus.

Tačiau, jeigu draudimo įmonė iš esmės draudžia tik vieną arba kelias rizikas, susijusias su kreditu, audra, kruša arba šalčiu, vidutinė draudimo išmokų suma apskaičiuojama remiantis paskutiniųjų septynerių metų duomenimis.

([1]) OL 374, 1991 12 31, p. 32.

▼M10

2. Atsižvelgiant į 17 straipsnį, būtinos mokumo atsargos suma turi būti lygi to straipsnio 3 ir 4 dalyse nurodytam didesniam iš šių dviejų skaičiavimo rezultatų.

3. Įmokų bazė apskaičiuojama naudojant bendrą pasirašytų įmokų arba įnašų sumą, kuri didesnė, apskaičiuotą taip, kaip nurodyta toliau, ir bendrą uždirbtų įmokų arba įnašų sumą.

Įmokos arba įnašai, susiję su priedo A dalyje nurodytomis 11, 12 ir 13 draudimo grupėmis, didinami 50 %.

Draudimo įmokos arba įnašai (įskaitant papildomus draudimo įmokų arba įnašų mokėjimus), kuriuos reikia mokėti dėl visos tiesioginės draudimo veiklos, atliekamos paskutiniaisiais finansiniais metais, yra sudedami.

Prie šios sumos pridedama paskutiniaisiais finansiniais metais prisiimto viso perdraudimo įmokų suma.

Iš šios sumos atimama draudimo įmokų arba įnašų, anuliuotų per paskutiniuosius finansinius metus, suma, bei mokesčių ir mokėjimų, susijusių su draudimo įmokomis arba įnašais, priskaičiuotais prie pirmosios sumos, bendra suma.

Gautas dydis padalinamas į dvi dalis: pirmoji dalis apima ne daugiau kaip 50 milijonų eurų, antroji — likusią sumą; nuo šių dalių atitinkamai apskaičiuojama 18 ir 16 % ir gauti dydžiai sudedami.

▼M13

Taip apskaičiuota suma padauginama iš trejų paskutinių finansinių metų santykio tarp tų reikalavimų, kuriuos draudimo įmonė turės sumokėti, atėmus atgautinas sumas už perdraudimą, sumos ir bendros reikalavimų sumos; tas santykis jokiu būdu negali būti mažesnis kaip 50 %. Draudimo įmonės prašymu, kartu su patvirtinančiais įrodymais pateiktu buveinės valstybės narės kompetentingai institucijai, ir pastarajai sutikus, iš Direktyvos 2005/68/EB 46 straipsnyje minimų specialiosios paskirties įmonių atgautinos sumos taip pat gali būti atimamos kaip perdraudimas.

▼M10

Kompetentingoms institucijoms patvirtinus, nustatant įmokas arba įnašus 11, 12 ir 13 grupėms, gali būti naudojami statistiniai metodai.

4. Išmokų bazė apskaičiuojama taip, kaip nurodyta toliau, naudojant 50 % padidintas išmokas, atidėjimus ir susigrąžintas sumas, susijusias su priedo A dalyje nurodytomis 11, 12 ir 13 draudimo grupėmis.

Išmokos, kurias reikia mokėti dėl tiesioginės draudimo veiklos (neatskaitant išmokų, kurias turi sumokėti perdraudikai arba antriniai perdraudikai) šio straipsnio 1 dalyje nurodytais laikotarpiais, yra sudedamos.

Prie šios sumos pridedama išmokėtų draudimo išmokų, susijusių su perdraudimais arba antriniais perdraudimais, prisiimtais tais pačiais laikotarpiais, suma ir numatomų išmokėjimų techninių atidėjimų, sudarytų paskutiniųjų finansinių metų pabaigoje ir susijusių su tiesiogine draudimo veikla bei prisiimtu perdraudimu, suma.

Iš šios sumos atimamos sumos, susigrąžintos straipsnio 1 dalyje nurodytais laikotarpiais.

Iš likusios sumos atimama numatomų išmokėjimų techninių atidėjimų, sudarytų antrųjų finansinių metų prieš paskutiniuosius finansinius metus, už kuriuos yra pateiktos ataskaitos, pradžioje ir susijusių su tiesiogine draudimo veikla bei prisiimtu perdraudimu, suma. Jei straipsnio 1 dalyje nurodytas laikotarpis lygus septyneriems metams, atimama numatomų išmokėjimų techninių atidėjimų, sudarytų šeštųjų finansinių metų prieš paskutiniuosius finansinius metus, už kuriuos yra pateiktos ataskaitos, pradžioje suma.

Viena trečioji arba viena septintoji taip apskaičiuotos sumos dalis, atsižvelgiant į straipsnio 1 dalyje nurodytus laikotarpius, padalinama į dvi dalis: pirmoji dalis apima ne daugiau kaip 35 milijonų eurų, antroji — likusią sumą; nuo šių dalių atitinkamai apskaičiuojama 26 ir 23 % ir gauti dydžiai sudedami.

▼M13

Taip apskaičiuota suma padauginama iš trejų paskutinių finansinių metų santykio tarp tų reikalavimų, kuriuos draudimo įmonė turės sumokėti, atėmus atgautinas sumas už perdraudimą, sumos ir bendros reikalavimų sumos; tas santykis jokiu būdu negali būti mažesnis kaip 50 %. Draudimo įmonės prašymu, kartu su patvirtinančiais įrodymais pateiktu buveinės valstybės narės kompetentingai institucijai, ir pastarajai sutikus, iš Direktyvos 2005/68/EB 46 straipsnyje minimų specialiosios paskirties įmonių atgautinos sumos taip pat gali būti atimamos kaip perdraudimas.

▼M10

Kompetentingoms institucijoms patvirtinus, nustatant išmokas, atidėjimus ar susigrąžintas sumas 11, 12 ir 13 grupėms, gali būti naudojami statistiniai metodai. Jei tai yra priedo A dalies 18 grupei priskiriamos rizikos, išmokų bazei apskaičiuoti naudojama išmokų suma yra lygi draudimo įmonės išlaidomis, susijusiomis su suteikta pagalba. Šios sąnaudos apskaičiuojamos pagal valstybės narės nacionalines nuostatas.

5. Jei pagal straipsnio 2, 3 ir 4 dalis apskaičiuota būtina mokumo atsarga yra mažesnės už ankstesnių metų būtiną mokumo atsargą, būtina mokumo atsarga turi būti lygi bent ankstesnių metų mokumo atsargai, padaugintai iš paskutiniųjų finansinių metų pabaigoje numatomų išmokėjimų techninių atidėjimų sumos ir paskutiniųjų finansinių metų pradžioje numatomų išmokėjimų techninių atidėjimų sumos santykio. Atliekant šiuos skaičiavimus, techniniai atidėjimai skaičiuojami be perdraudimo, bet santykis jokiu būdu negali būti didesnis už 1.

6. Draudžiant sveikatos draudimu panašiu techniniu pagrindu kaip ir gyvybės draudimas, kiekviena trupmena, taikoma šio straipsnio 3 dalies šeštoje pastraipoje ir 4 dalies šeštoje pastraipoje nurodytoms dalims, yra sumažinama iki vienos trečiosios, jeigu:

a) draudimo įmokos apskaičiuotos pagal ligų lenteles draudimo veikloje taikomu matematiniu metodu;

b) sudaromi didėjančios gyvenimo trukmės atidėjimai;

c) nustatoma papildoma įmoka tam, kad būtų sudaryta tinkamo dydžio mokumo atsarga;

d) draudimo įmonė gali nutraukti sutartį ne vėliau kaip iki trečiųjų draudimo metų pabaigos;

e) draudimo sutartis numato draudimo įmokų padidinimą arba išmokų sumažinimą net ir einamosioms sutartims.

17 straipsnis

1. Viena trečioji 16a straipsnyje nurodytos būtinos mokumo atsargos sudaro garantinį fondą. Fondą sudaro 16 straipsnio 2 ir 3 dalyse išvardyti elementai ir, valstybės narės kompetentingai institucijai pritarus, 4 dalies c punkte išvardyti elementai.

2. Garantinis fondas negali būti mažesnis kaip 2 milijonai eurų. Tačiau, jeigu draudžiamos visos arba kai kurios rizikos, įtrauktos į priedo A dalies 10-15 grupes, fondas turi būti ne mažesnis kaip 3 milijonai eurų.

Kalbant apie savidraudos draugijas arba apie savidraudos tipo draugijas, bet kokia valstybė narė gali leisti minimalų garantinį fondą sumažinti viena ketvirtąja dalimi.

17a straipsnis

1. Nuo 2003 m. rugsėjo 20 d. 16a straipsnio 3 ir 4 dalyse ir 17 straipsnio 2 dalyje eurais nurodytos sumos bus patikslinamos kasmet, tam kad būtų atsižvelgta į Eurostato skelbiamo Europos vartotojų kainų indekso, apimančio visas valstybes nares, pokyčius.

Sumos tikslinamos automatiškai, bazinę sumą eurais padidinus procentiniu šio indekso pokyčiu per laikotarpį nuo šios direktyvos įsigaliojimo iki patikslinimo datos, bei suapvalinant iki 100 000 eurų.

▼**M10**

Jei procentinis pokytis nuo praėjusio tikslinimo yra mažesnis kaip 5 %, suma netikslinama.

2. Kasmet Komisija praneša Europos Parlamentui ir Tarybai apie patikslinimą ir straipsnio 1 dalyje nurodytas patikslintas sumas.

▼**M13**

17b straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad, atsižvelgdama į visą savo veiklos apimtį, draudimo įmonė, kurios pagrindinė buveinė yra jos teritorijoje ir kuri užsiima perdraudimo veikla, pagal Direktyvos 2005/68/EB 40 straipsnį suformuotų minimalų garantinį fondą, jei tenkinama viena iš šių sąlygų:

a) surinktų perdraudimo įmokų suma 10 % viršija jos visą draudimo įmokų sumą;

b) surinktų perdraudimo įmokų suma viršija 5 0 000 000 EUR;

c) techninių atidėjinių dėl jos prisiimtų perdraudimo įsipareigojimų suma 10 % viršija jos visą techninių atidėjinių sumą.

2. Kiekviena valstybė narė šio straipsnio 1 dalyje minėtoms draudimo įmonėms, kurių pagrindinė buveinė yra jos teritorijoje, jų prisiimamiems perdraudimo įsipareigojimams gali nuspręsti taikyti Direktyvos 2005/68/EB 34 straipsnio nuostatas, jei tenkinama viena iš minėtoje 1 dalyje išdėstytų sąlygų.

Tuo atveju atitinkama valstybė narė reikalauja, kad visas turtas, kuriuo draudimo įmonė dengia techninius atidėjinius, atitinkančius jos prisiimtus perdraudimo įsipareigojimus, būtų skiriamas, valdomas ir tvarkomas atskirai nuo draudimo įmonės tiesioginės draudimo veiklos, nepaliekant jokios jo perkėlimo galimybės. Tokiu atveju ir tiek, kiek tai yra susiję su šių draudimo įmonių prisiimamais perdraudimo įsipareigojimais, šioms draudimo įmonėms Direktyvos 92/49/EEB ([1]) 20, 21 ir 22 straipsniai ir Direktyvos 88/357/EEB I priedas nėra taikomi.

Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad jos kompetentingos institucijos atliktų antroje pastraipoje nustatytą turto atskyrimo patikrinimą.

3. Jei vadovaudamasi Direktyvos 2005/68/EB 56 straipsnio c dalimi Komisija nusprendžia padidinti sumas, kuriomis remiantis skaičiuojama būtinoji mokumo atsarga, nustatyta tos direktyvos 37 straipsnio 3 ir 4 dalyse, kiekviena valstybė narė šio straipsnio 1 dalyje minėtų draudimo įmonių prisiimamiems perdraudimo įsipareigojimams taiko tos direktyvos 35–39 straipsnių nuostatas.

▼**M7**

18 straipsnis

1. Valstybės narės nenustato jokių taisyklių, reglamentuojančių turto, kurio nereikia naudoti 15 straipsnyje nurodytiems techniniams atidėjimams padengti, pasirinkimo.

2. Atsižvelgdamos į 15 straipsnio 2 dalies, 20 straipsnio 1, 2, 3 ir 5 dalių ir 22 straipsnio 1 dalies paskutinės pastraipos nuostatas, valstybės narės neriboja laisvo disponavimo kilnojamuoju arba nekilnojamuoju turtu, priklausančiu leidimą turinčioms draudimo įmonėms.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatos nedraudžia valstybėms narėms, saugant apdraustojo interesus, imtis bet kokių priemonių, į kurias ji turi teisę įgyvendinti kaip atitinkamų draudimo įmonių savininkė, narė arba partnerė.

([1]) 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyva 92/49/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginiu draudimu, išskyrus gyvybės draudimą, derinimo (trečioji ne gyvybės draudimo direktyva) (OL L 228, 1992 8 11, p. 1). Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/1/EB.

▼**M2**

19 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad draudimo įmonė, kurios pagrindinė buveinė yra jos teritorijoje, pateiktų metinę ataskaitą apie visų rūšių operacijas, savo finansinę padėtį, mokumą ir priedo A dalies 18 punkte išvardytų rizikų draudiminės apsaugos atveju turimus kitus jų įsipareigojimų vykdymui reikalingus išteklius, jeigu tos valstybės įstatymuose yra numatyta tokių išteklių priežiūra.

▼**M3**

1a Kredito draudimą vykdanti įmonė priežiūros institucijai turi pateikti finansinę ataskaitą tiek apie techninius rezultatus, tiek apie techninius atidėjimus, susijusius su šia veikla.

▼**M7**

2. Valstybės narės reikalauja, kad draudimo įmonės, kurių pagrindinės buveinės yra jų teritorijose, sistemingai pateiktų pajamų ataskaitas kartu su priežiūrai vykdyti reikalingais statistikos dokumentais. Kompetentingos institucijos pateikia viena kitai dokumentus ir informaciją, kurių reikia vykdant priežiūrą.

3. Kiekviena valstybė narė imasi visų priemonių, užtikrinančių, kad kompetentingos institucijos turėtų visus įgaliojimus ir priemones, būtinas draudimo įmonių, kurių pagrindinės buveinės yra jos teritorijoje, veiklos, įskaitant veiklą, vykdomą už šios teritorijos, priežiūrai pagal draudimo veiklą reglamentuojančias Bendrijos direktyvas ir siekiant, kad minėtos direktyvos būtų įgyvendintos.

Šie įgaliojimai ir priemonės turi visų pirma suteikti atsakingoms institucijoms galimybę:

a) nuodugniai ištirti draudimo įmonės padėtį ir visą jos veiklą, be kita ko:

   — renkant informaciją arba reikalaujant pateikti dokumentus apie draudimo veiklą,

   — atliekant patikrinimus draudimo įmonės patalpose;

b) taikyti draudimo įmonei, jos direktoriams ar valdytojams bei ją kontroliuojantiems asmenims tinkamas ir būtinas priemones, užtikrinant, kad įmonės veikla nepažeistų įstatymų ir kitų teisės aktų, kurių minėta įmonė turi laikytis kiekvienoje valstybėje narėje, o svarbiausia, kad nepažeistų savo veiklos programos, jeigu ji privaloma, ir užkertant kelią bet kokiems pažeidimams, kurie galėtų pakenkti apdraustųjų interesams, arba pašalinant juos;

c) užtikrinti, kad šios priemonės būtų įgyvendintos, jei reikia, panaudojant priverstines ir tam tikrais atvejais teismines priemones.

Valstybė narės taip pat gali numatyti, kad kompetentingos institucijos gautų visą informaciją apie tarpininkų sudarytas sutartis.

20 straipsnis

1. Jeigu draudimo įmonė nesilaiko 15 straipsnio reikalavimų, jos buveinės valstybės narės kompetentinga institucija gali uždrausti jai laisvai disponuoti savo turtu, prieš tai pranešusi valstybių narių, kuriose yra draudimo rizika, kompetentingoms institucijoms apie savo ketinimą.

2. Siekdama atkurti draudimo įmonės, kurios mokumo atsarga pasidarė mažesnė už ►**M10** 16a straipsniu ◄ nustatytą minimumą, finansinę padėtį, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija pareikalauja, kad jai būtų pateiktas tinkamos finansinės padėties atkūrimo planas, kurį ji turi patvirtinti.

Išskirtiniais atvejais, jeigu kompetentinga institucija mano, kad įmonės finansinė padėtis ir toliau blogės, ji taip pat gali apriboti arba uždrausti įmonei laisvai disponuoti savo turtu. Ji praneša kitų valstybių narių, kurių teritorijoje įmonė užsiima draudimo veikla, kompetentingoms institucijoms apie visas priemones, kurių ji ėmėsi, o pastarosios institucijos, jos prašymu, imasi tokių pačių priemonių.

▼M7

3. Jeigu mokumo atsarga pasidaro mažesnė už 17 straipsnio nustatytą garantinį fondą, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija pareikalauja, kad jai būtų pateiktas trumpalaikis finansinis planas, kurį ji turi patvirtinti.

Ji taip pat gali apriboti arba uždrausti draudimo įmonei laisvai disponuoti savo turtu. Ji apie tai praneša kitų valstybių narių, kurių teritorijose ši įmonė užsiima draudimo veikla, institucijoms, o pastarosios, pirmajai pareikalavus, imasi tokių pačių priemonių.

4. Kompetentingos institucijos gali imtis visų kitų priemonių, būtinų apsaugoti apdraustų asmenų interesus šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalyse numatytais atvejais.

5. Kiekviena valstybė narė imasi priemonių, leidžiančių pagal jos nacionalinę teisę uždrausti laisvai disponuoti jos teritorijoje esančiu turtu, jeigu šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalyse numatytais atvejais to prašo draudimo įmonės buveinės valstybė narė, nurodydama kokiam turtui turi būti taikomos šios priemonės.

▼M10

20a straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos turėtų įgaliojimus reikalauti, kad draudimo įmonės turėti finansinės padėties atkūrimo planą, jei kompetentingos institucijos mano, kad gali būti pažeistos draudėjų teisės. Finansinės padėties atkūrimo plane nurodomi bent jau šie kitų trejų finansinių metų duomenys arba pateikiami įrodymai, patvirtinantys šiuos dalykus:

a) valdymo išlaidų sąmatą, visų pirma, einamųjų bendrųjų išlaidų ir komisinių sąmatą;

b) planą, nustatantį išsamią pajamų ir išlaidų, susijusių su tiesiogine draudimo veikla, prisiimtu ir perduotu perdraudimu, sąmatą;

c) numatomą balansą;

d) finansinių išteklių, kuriuos ketinama panaudoti rizikos prisiėmimo įsipareigojimams padengti, ir mokumo atsargos sąmatą;

e) bendrą perdraudimo politiką.

2. Jei draudėjų teisės gali būti pažeistos dėl blogėjančios įmonės finansinės padėties, valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikti įgaliojimai įpareigoti draudimo įmonę sudaryti būtiną didesnę mokumo atsargą, užtikrinant, kad artimiausioje ateityje draudimo įmonė galėtų įvykdyti mokumo reikalavimus. Būtinos didesnės mokumo atsargos lygis grindžiamas šio straipsnio 1 dalyje nurodytu finansinės padėties atkūrimo planu.

3. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikti įgaliojimai sumažinti visų elementų, galinčių sudaryti mokumo atsargą, vertę, jeigu nuo praėjusių finansinių metų reikšmingai pasikeitė šių elementų rinkos vertė.

▼M13

4. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikti įgaliojimai sumažinti 16a straipsnyje nustatytą perdraudimu pagrįstą mokumo atsargos sumažinimą, jeigu:

a) nuo praėjusių finansinių metų perdraudimo sutarčių pobūdis ir kokybė gerokai pasikeitė;

▼M13

b) perdraudimo sutarčių pagrindu rizika neperkeliama arba perkeliama ribotai.

▼M10

5. Jei kompetentingos institucijos yra pareikalavusios iš draudimo įmonės finansinės padėties atkūrimo plano pagal šio straipsnio 1 dalį, jos neišduoda šios direktyvos 10 straipsnio 3 dalies antrame punkte, Tarybos direktyvos 88/357/EEB (antroji negyvybės draudimo direktyva) ([1]) 16 straipsnio 1 dalies a punkte ir Tarybos direktyvos 92/49/EEB (trečioji negyvybės draudimo direktyva) ([2]) 12 straipsnio 2 dalyje nurodytos licencijos, jeigu, jų nuomone, draudėjų teisės gali būti pažeistos, kaip apibrėžta straipsnio 1 dalyje.

▼M5

▼B

C skirsnis. Leidimo panaikinimas

▼M7

22 straipsnis

1. Draudimo įmonės buveinės valstybės narės kompetentinga institucija, išdavusi leidimą, gali jį panaikinti, jeigu draudimo įmonė:

a) nepanaudoja šio leidimo per 12 mėnesių nuo jo išdavimo dienos, aiškiai pareiškia, kad jo atsisako, arba neužsiima draudimo veikla ilgiau negu 6 mėnesius, nebent atitinkama valstybė narė būtų priėmusi tai leidžiančias nuostatas;

b) nesilaiko leidimo išdavimo reikalavimų;

c) nesugebėjo per nustatytą laiką imtis priemonių, išvardytų 20 straipsnyje nurodytame atkūrimo arba finansiniame plane;

d) nevykdo savo įsipareigojimų pagal jai taikomus teisės aktus.

Jeigu leidimas yra panaikinamas arba nustoja galioti, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija apie tai praneša kitų valstybių narių kompetentingoms institucijoms ir jos imasi reikiamų priemonių, kurios neleistų šiai įmonei imtis naujos veiklos jų teritorijoje remiantis įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas. Buveinės valstybės narės kompetentinga institucija kartu su pastarosiomis institucijomis imasi visų reikalingų priemonių, kad apsaugotų apdraustojo interesus, ir visų pirma apriboja laisvą disponavimą draudimo įmonės turtu pagal 20 straipsnio 1 dalį, 2 dalies antrąją pastraipą arba 3 dalies antrąją pastraipą.

2. Bet koks sprendimas panaikinti leidimą arba sustabdyti draudimo veiklą turi būti aiškiai motyvuotas ir apie šį sprendimą pranešama atitinkamai draudimo įmonei.

▼M6

III A Antraštinė dalis — Taisyklės, taikomos Bendrijoje įsteigtoms atstovybėms ir filialams, priklausantiems draudimo įmonėms, kurių pagrindinės buveinės yra ne Bendrijos teritorijoje

---

([1]) OL L 172, 1988 7 4, p.1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/26/EB (OL L 181, 2000 7 20, p. 65).

([2]) OL L 228, 1992 8 11, p.1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/64/EB (OL L 290, 2000 11 17, p. 27).

▼B

23 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė suteikia galimybę draudimo įmonėms, kurių pagrindinės buveinės yra už Bendrijos teritorijos ribų, imtis 1 straipsnyje nurodytos draudimo veiklos tik tuo atveju, kai išduodamas oficialus leidimas.

2. Valstybė narė išduoda leidimą, jeigu draudimo įmonė atitinka bent jau šias sąlygas:

a) turi teisę imtis draudimo veiklos pagal savo nacionalinės teisės aktus;

b) įsteigia atstovybę arba filialą šios valstybės narės teritorijoje;

c) įsipareigoja atstovybės arba filialo valdymo vietoje tvarkyti ten vykdomos draudimo veiklos apskaitą ir saugoti visus su šia veikla susijusius dokumentus;

d) paskiria įgaliotąjį atstovą, kurį turi tvirtinti kompetentingos valdžios institucijos;

e) valstybėje, kurioje vykdoma draudimo veikla, valdo turtą, kurio dydis negali būti mažesnis kaip pusė 17 straipsnio 2 dalyje nurodyto minimalaus garantinio fondo dydžio, ir įmoka vieną ketvirtąją minimalaus dydžio dalį kaip garantiją;

f) įsipareigoja išlaikyti mokumo atsargą pagal 25 straipsnyje nustatytus reikalavimus;

g) pateikia veiklos planą laikydamasi 11 straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatų;

▼M9

h) praneša atstovo žalų sureguliavimo reikalams, paskirto kiekvienoje valstybėje narėje, išskyrus valstybę narę, kurioje prašoma išduoti leidimą, pavardę arba pavadinimą ir adresą, jeigu apdraudžiamoji rizika priskiriama priedo A dalies 10 punktui, išskyrus vežėjo civilinę atsakomybę.

▼B

24 straipsnis

Valstybės narės reikalauja, kad draudimo įmonės sudarytų pakankamus draudimo techninius atidėjimus, kurie padengtų rizikos prisiėmimo įsipareigojimus, prisiimtus jų teritorijose. Valstybės narės pasirūpina, kad atstovybė arba filialas padengtų šiuos draudimo techninius atidėjimus lygiaverčiu ir (tiek, kiek atitinkama valstybė yra nustačiusi) suderintu turtu.

Apskaičiuojant draudimo techninių atidėjimų dydį, nustatant investavimo rūšis ir įvertinant turtą, taikomi valstybių narių teisės aktai.

Atitinkama valstybė narė reikalauja, kad turtas, dengiantis draudimo techninius atidėjimus, būtų lokalizuotas jos teritorijoje. Šiuo atveju taikoma 15 straipsnio 3 dalis.

25 straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė reikalauja, kad jos teritorijoje įsteigtų atstovybių ir filialų mokumo atsargą sudarytų turtas, nesuvaržytas numatomais įsipareigojimais, atėmus visą nematerialų turtą. Mokumo atsarga yra apskaičiuojama pagal 16 straipsnio 3 dalies nuostatas. Tačiau, apskaičiuojant mokumo atsargą, atsižvelgiamatik į draudimo įmokas arba įnašus ir išmokas, susijusias su atitin kamos atstovybės arba filialo draudimo veikla.

2. Viena trečioji mokumo atsargos dalis sudaro garantinį fondą. Garantinis fondas negali būti mažesnis kaip pusė 17 straipsnio 2 dalyje nurodyto minimalaus dydžio. Pradinis įnašas, sumokėtas pagal 23 straipsnio 2 dalies e punktą, įskaičiuojamas į garantinį fondą.

3. Mokumo atsargą atitinkantis turtas, neviršijantis garantinio fondo dydžio, turi būti laikomas toje valstybėje, kurioje vykdoma draudimo veikla, o viršijantis turtas turi būti laikomas Bendrijos teritorijoje.

▼M2

26 straipsnis

1. Bet kuri draudimo įmonė, prašanti arba gavusi leidimą vykdyti draudimo veiklą daugiau nei vienoje valstybėje narėje, gali kreiptis, kad jai būtų taikomos šios lengvatos, kurios gali būti suteiktos tik bendrai:

a) 25 straipsnyje nurodyta mokumo atsarga yra apskaičiuojama, atsižvelgiant į visą Bendrijos teritorijoje jos vykdomą veiklą; tuo atveju, vykdant tokį apskaičiavimą, atsižvelgiama tik į Bendrijos teritorijoje įsteigtų visų atstovybių arba filialų vykdomas operacijas;

b) pagal 23 straipsnio 2 dalies e punktą reikalaujamas pradinis įnašas yra įmokamas bet kurioje iš šių valstybių narių;

c) garantinį fondą sudarantis turtas yra lokalizuotas bet kurioje iš valstybių narių, kuriose ji vykdo draudimo veiklą.

2. Prašymas leisti naudotis 1 straipsnio dalyje nurodytomis lengvatomis yra pateikiamas atitinkamų valstybių narių kompetentingoms institucijoms. Prašyme turi būti nurodyta valstybės narės institucija, kuri ateityje prižiūrės visų Bendrijoje įsteigtų atstovybių arba filialų mokumą. Įmonė privalo nurodyti tos institucijos pasirinkimo priežastis. Įnašas yra įmokamas toje valstybėje narėje.

3. Šio straipsnio 1 dalyje numatytos lengvatos gali būti suteikiamos tiktai tada, jeigu sutinka visų valstybių, kuriose yra paduotas prašymas, kompetentingos institucijos. Lengvatos pradeda galioti nuo tada, kai pasirinkta priežiūros institucija informuoja kitas priežiūros institucijas, kad ji vykdys visų Bendrijos teritorijoje įsteigtų atstovybių ar filialų mokumo priežiūrą.

Pasirinkta priežiūros institucija gauna iš kitų valstybių narių būtiną informaciją, kuri reikalinga vykdant bendrą jų teritorijose įsteigtų draudimo atstovybių arba filialų mokumo priežiūrą.

4. Paprašius vienai ar kelioms suinteresuotoms valstybėms narėms, pagal šį straipsnį suteiktos lengvatos yra panaikinamos vienu metu visose atitinkamose valstybėse narėse.

▼B

27 straipsnis

19 ir 20 straipsnių nuostatos taip pat taikomos visų draudimo įmonių atstovybėms ir filialams, kuriems taikoma ši direktyvos antraštinė dalis.

▼M2

Dėl 20 straipsnio taikymo, jeigu draudimo įmonė gali naudotis 26 straipsnio 1 dalyje nurodytomis lengvatomis, institucija, kurios pareiga yra tikrinti visų Bendrijos teritorijoje įsteigtų atstovybių arba filialų mokumą, yra prilyginama tos valstybės, kurios teritorijoje yra Bendrijoje veikiančios draudimo įmonės pagrindinė buveinė, kompetentingai institucijai.

▼B

28 straipsnis

Jeigu 26 straipsnio 2 dalyje nurodyta institucija panaikina leidimą, ji apie tai praneša kitų valstybių narių, kuriose veikia draudimo įmonė, priežiūros institucijoms, o pastarosios imasi atitinkamų priemonių. Jeigu leidimas panaikinamas dėl to, kad bendras mokumas, nustatytas valstybių narių, kurios patenkino prašymą pagal 26 straipsnį, yra nepakankamas, kitos valstybės narės, patenkinusios šį prašymą, taip pat panaikina savo leidimus.

▼M7

28a straipsnis

1. Vadovaujantis nacionaline teise nustatytomis sąlygomis, kiekviena valstybė narė leidžia jos teritorijoje įsteigtoms atstovybėms ir filialams, kuriems yra taikomos šios antraštinės dalies nuostatos, perduoti visą savo draudimo sutarčių portfelį arba jo dalį toje pačioje valstybė narėje įsteigtam perėmėjui, jei tos valstybės narės kompetentingos institucijos

▼M7

arba tam tikrais atvejais 26 straipsnyje nurodytos valstybės narės kompetentingos institucijos patvirtina, kad pastarasis, įvykus perdavimui, turės būtiną mokumo atsargą.

2. Vadovaujantis nacionaline teise nustatytomis sąlygomis, kiekviena valstybė narė leidžia jos teritorijoje įsteigtoms atstovybėms ir filialams, kuriems yra taikomos šios antraštinės dalies nuostatos, perduoti visą savo draudimo sutarčių portfelį arba jo dalį draudimo įmonei, kurios pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, jei tos valstybės narės kompetentingos institucijos patvirtina, kad perėmėjas, įvykus perdavimui, turės būtiną mokumo atsargą.

3. Jeigu vadovaujantis nacionaline teise nustatytomis sąlygomis valstybė narė leidžia jos teritorijoje įsteigtoms atstovybėms ir filialams, kuriems yra taikomos šios antraštinės dalies nuostatos, perduoti visą savo draudimo sutarčių portfelį arba jo dalį atstovybei arba filialui, kuriam yra taikomos šios antraštinės dalies nuostatos ir kuris yra įsisteigęs kitos valstybės narės teritorijoje, ji užtikrina, kad valstybės narės, kurioje yra perėmėjas, kompetentingos institucijos arba tam tikrais atvejais 26 straipsnyje nurodytos valstybės narės kompetentingos institucijos patvirtintų, kad perėmėjas, įvykus perdavimui, turės būtiną mokumo atsargą, kad valstybės narės, kurioje yra perėmėjas, teisė leidžia atlikti tokį perdavimą ir kad ta valstybė perdavimui pritaria.

4. Šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalyse nurodytais atvejais valstybė narė, kurioje yra perduodanti atstovybė arba filialas, leidžia atlikti perdavimą tik gavusi valstybės narės, kurioje yra draudimo rizika, kompetentingų institucijų sutikimą, jeigu tai nėra ta pati valstybė, kurioje yra perduodanti atstovybė arba filialas.

5. Valstybių narių, su kuriomis tariamasi, kompetentingos institucijos pateikia perduodančios įmonės buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms savo nuomonę arba sutikimą per tris mėnesius nuo tokio prašymo gavimo dienos; jei per šį laikotarpį institucijos, su kuriomis tariamasi, nepateikia jokio atsakymo, laikoma, kad buvo pareikšta teigiama nuomonė arba tylus sutikimas.

6. Pagal šį straipsnį leistas perdavimas paskelbiamas vadovaujantis valstybės narės, kurioje yra draudimo rizika, nacionaline teise. Šis perdavimas savaime galioja visiems draudėjams, apdraustiesiems ir kitiems asmenims, turintiems teisių ar įsipareigojimų pagal perduotas draudimo sutartis.

Ši nuostata neturi įtakos valstybių narių teisei suteikti draudėjams galimybę, įvykus perdavimui, nutraukti sutartį per nustatytą laikotarpį.

▼B

29 straipsnis

Siekdama savitarpiškumo pagrindu užtikrinti tinkamą apdraustųjų apsaugą valstybėse narėse, Bendrija, remdamasi sutartimis, sudarytomis su viena arba keliomis trečiosiomis valstybėmis pagal Sutartį, gali leisti, kad būtų taikomos kitokios nei šioje antraštinėje dalyje nurodytos nuostatos.

▼M6

III B Antraštinė dalis — Taisyklės, taikomos patronuojančių įmonių, kurių veiklą reglamentuoja trečiosios šalies įstatymai, dukterinėms įmonėms bei tų patronuojančių įmonių akcijų paketų įsigijimui

▼M12

29a straipsnis

1. Valstybių narių kompetentingos institucijos Komisijai ir kitų valstybių narių kompetentingoms institucijoms praneša:

▼M12

a) apie visus leidimus steigti tiesioginio arba netiesioginio pavaldumo dukterinę įmonę, kurios vienos arba kelių patronuojančių įmonių veiklą reglamentuoja trečiosios šalies teisė;

b) apie tokius atvejus, kai tokia patronuojanti įmonė įsigyja Bendrijos draudimo įmonės esminį akcijų paketą ir dėl to pastaroji taptų jos dukterine įmone.

2. Jeigu išduodamas šio straipsnio 1 dalies a punkte nurodytas leidimas steigti tiesioginio arba netiesioginio pavaldumo dukterinę įmonę, kurios vienos arba kelių patronuojančių įmonių veiklą reglamentuoja trečiosios šalies teisė, kompetentingų institucijų pranešime Komisijai turi būti nurodyta šios grupės struktūra.

▼M6

29b straipsnis

1. Valstybės narės praneša Komisijai apie bet kokius bendro pobūdžio sunkumus, kurie iškyla jų draudimo įmonėms steigiantis arba vykdant draudimo veiklą trečiojoje šalyje.

2. Ne vėliau kaip prieš šešis mėnesius, kol bus pradėta taikyti ši direktyva, o vėliau — periodiškai, Komisija pagal 3 ir 4 dalių nuostatas parengia pirmą ataskaitą, kaip trečiosiose šalyse vykdoma Bendrijos draudimo įmonių steigimo, draudimo veiklos bei kontrolinių akcijų paketų įsigijimo trečiųjų šalių draudimo įmonėse priežiūra. Komisija pateikia Tarybai šias ataskaitas kartu su atitinkamais pasiūlymais.

3. Jeigu iš 2 dalyje nurodytų ataskaitų arba remdamasi kita informacija Komisija mano, kad trečioji šalis Bendrijos draudimo įmonėms nesudaro galimybių veiksmingai dalyvauti rinkoje tokiu mastu, kokiu Bendrijoje dalyvauja trečiųjų šalių draudimo įmonės, Komisija gali pasiūlyti Tarybai, kad pastaroji įgaliotų ją vesti derybas dėl panašių konkurencinių galimybių suteikimo Bendrijos draudimo įmonėms. Taryba priima sprendimą kvalifikuotąja balsų dauguma.

4. Jeigu iš 2 dalyje nurodytų ataskaitų arba remdamasi kita informacija Komisija mano, kad požiūris į Bendrijos draudimo įmones trečiojoje šalyje yra kitoks nei į vietines draudimo įmones ir kad joms nesuteikiamos tokios pačios konkurencinės galimybės bei nesudaromos galimybės veiksmingai dalyvauti rinkoje, Komisija gali pradėti derybas, kad tokia padėtis būtų ištaisyta.

▼M12

Pirmoje pastraipoje apibūdintomis aplinkybėmis, bet kuriuo metu galima nuspręsti ne tik pradėti derybas, bet ir, laikantis Sprendimo 1999/468/EB ([1]) 5 straipsnyje nustatytos tvarkos ir vadovaujantis jo 7 straipsnio 3 dalimi bei 8 straipsniu, nustatyti, kad valstybių narių kompetentingos institucijos privalo apriboti arba sustabdyti savo sprendimus:

a) dėl prašymų išduoti leidimą, kurie svarstomi priimant šį sprendimą arba pateikti vėliau;

b) dėl tiesioginių arba netiesioginių patronuojančių įmonių, kurių veiklą reglamentuoja atitinkamos trečiosios šalies teisė, esminių akcijų paketų įsigijimo.

▼M6

Šios priemonės negali būti taikomos ilgiau kaip tris mėnesius.

Nepasibaigus trijų mėnesių laikotarpiui ir atsižvelgdama į derybų rezultatus, Komisijos siūlymu Taryba kvalifikuotąja balsų dauguma gali nuspręsti pratęsti šių priemonių taikymą.

Šių sprendimų negalima apriboti arba sustabdyti steigiantis draudimo įmonės dukterinei įmonei arba jos dukterinėms įmonėms, turinčioms tinkamus leidimus vykdyti draudimo veiklą Bendrijoje, arba kai tos įmonės ar dukterinės įmonės įsigyja Bendrijos draudimo įmonių kontrolinius akcijų paketus.

5. Jeigu Komisija mano, kad iškilo viena iš 3 ir 4 dalyse nurodytų situacijų, jos prašymu valstybės narės praneša Komisijai apie:

([1]) OL L 184, 1999 7 17, p. 23.

▼M6

a) prašymą gauti leidimą steigti tiesioginio arba netiesioginio pavaldumo dukterinę įmonę, kurios patronuojančios įmonės (vienos arba kelių) veiklą reglamentuoja atitinkamos trečiosios šalies įstatymai;

b) patronuojančios įmonės ketinimus įsigyti Bendrijos draudimo įmonės kontrolinį akcijų paketą, dėl ko pastaroji taptų dukterine įmone.

Šis įpareigojimas teikti informaciją nebegalioja, kai su trečiąja šalimi sudaroma 3 arba 4 dalyje nurodyta sutartis arba kai nebetaikomos 4 dalies 2 ir 3 pastraipoje nurodytos priemonės.

6. Pagal šį straipsnį taikomos priemonės turi atitikti Bendrijos įsipareigojimus pagal bet kuriuos dvišalius arba daugiašalius tarptautinius susitarimus, reglamentuojančius draudimo įmonių veiklos pradėjimą ir vykdymą.

▼B

IV Antraštinė dalis — Pereinamojo laikotarpio ir kitos nuostatos

30 straipsnis

1. Valstybės narės nuo pranešimo apie šią direktyvą dienos nustato penkerių metų laikotarpį, taikomą II antraštinėje dalyje nurodytoms draudimo įmonėms, kurios įsigaliojant šią direktyvą įgyvendinančioms priemonėms vykdo jų teritorijose draudimus, priskiriamus vienai arba kelioms 1 straipsnyje apibrėžtoms draudimo grupėms, kad jos įvykdytų 16 ir 17 straipsniuose keliamus reikalavimus.

2. Be to, valstybės narės gali:

a) nustatyti bet kokioms šio straipsnio 1 dalyje nurodytoms draudimo įmonėms, kurios, pasibaigus penkerių metų laikotarpiui, iki galo nesudarė mokumo atsargos, papildomą ne ilgesnį kaip dvejų metų laikotarpį, per kurį šios draudimo įmonės turėtų iki galo sudaryti mokumo atsargą, tačiau tik tuo atveju, jei šios draudimo įmonės pagal 20 straipsnį yra pateikusios priežiūros institucijai priemonių, kurių ketina imtis šiam tikslui įgyvendinti, planą;

b) atleisti šio straipsnio 1 dalyje nurodytas draudimo įmones, kurių metinės draudimo įmokų arba įnašų pajamos, pasibaigus penkerių metų laikotarpiui, yra šešis kartus mažesnės už 17 straipsnio 2 dalyje nustatytą minimalų garantinį fondą, nuo reikalavimo sudarytį šį minimalų garantinį fondą iki finansinių metų, kai draudimo įmokų arba įnašų pajamos yra šešis kartus mažesnės už minimalų garantinį fondą, pabaigos. Išnagrinėjus tyrimo rezultatus pagal 33 straipsnį Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, vieningai nusprendžia, kada valstybės narės turi panaikinti šį atleidimą.

3. Draudimo įmonės, siekiančios išplėsti savo veiklą, kaip nurodyta 8 straipsnio 2 dalyje arba 10 straipsnyje, gali taip padaryti tik tuo atveju, jeigu jos iš karto laikosi šios direktyvos taisyklių. Tačiau 2 dalies b punkte nurodytos draudimo įmonės, kurios nacionalinėje teritorijoje pradeda drausti kitas grupes arba išplečia savo veiklą kitose nacionalinės teritorijos dalyse, gali būti atleistos dešimčiai metų nuo pranešimo apie šią direktyvą reikalavimo sudaryti 17 straipsnio 2 dalyje nurodytą minimalų garantinį fondą.

4. Draudimo įmonė, kurios struktūra skiriasi nuo išvardytų 8 straipsnyje, gali trejus metus nuo pranešimo apie šią direktyvą tęsti draudimo veiklą, nekeisdama savo teisinio statuso, galiojančio tuo metu, kai gaunamas toks pranešimas. Draudimo įmonės, įsteigtos Jungtinėje Karalystėje karališkuoju aktu, privatinės teisės aktu arba specialiuoju viešosios teisės aktu, gali neribotą laikotarpį vykdyti savo veiklą nekeisdamos įmonės rūšies.

Belgijos draudimo įmonės, kurios, atsižvelgdamos į savo tikslus, teikia intervencines hipotekos paskolas arba atlieka taupymo operacijas pagal privačių taupomųjų bankų priežiūros 15 straipsnio 4 dalies nuostatas, suderintas 1967 m. birželio 23 d. karališkuoju aktu, gali toliau vykdyti šią veiklą trejus metus nuo pranešimo apie šią direktyvą.

▼B

Atitinkamos valstybės narės sudaro šių draudimo įmonių sąrašą ir jį perduoda kitoms valstybėms narėms bei Komisijai.

5. Draudimo įmonėms, kurios laikosi 15, 16 ir 17 straipsnių nuostatų, paprašius, valstybės narės nebetaiko ribojančių priemonių, susijusių su hipoteka, depozitais bei garantijomis ir nustatytų galiojančiais teisės aktais.

31 straipsnis

Valstybės narės nuo pranešimo apie šią direktyvą dienos nustato didžiausią penkerių metų laikotarpį, taikomą III antraštinėje dalyje nurodytoms draudimo įmonių atstovybėms ir filialams, kurie įsigaliojant šią direktyvą įgyvendinančioms priemonėms vykdo draudimus, priskiriamus vienai arba kelioms 1 straipsnyje apibrėžtoms draudimo grupėms, ir neišplečia savo veiklos, kaip nurodyta 10 straipsnio 2 dalyje, kad jos įvykdytų 25 straipsnio reikalavimus.

32 straipsnis

Laikotarpiu, kuris pasibaigia įsigaliojus sutarčiai, sudarytai su trečiąja valstybe pagal 29 straipsnį, arba vėliausiai praėjus ketveriems metams nuo pranešimo apie šią direktyvą dienos, kiekviena valstybė narė gali ir toliau taikyti tos valstybės draudimo įmonėms, įsteigtoms jos teritorijoje, suderinto turto ir draudimo techninių atidėjimų lokalizavimo taisykles, kurios joms buvo taikomos 1973 m. sausio 1 d., jeigu apie tai pranešama kitoms valstybėms narėms ir Komisijai ir jeigu neperžengiamos lengvatų, taikomų pagal 15 straipsnio 2 dalį valstybės narės draudimo įmonėms, įsteigtoms jos teritorijoje, ribos.

V Antraštinė dalis — Baigiamosios nuostatos

33 straipsnis

Siekdamos palengvinti tiesioginio draudimo veiklos priežiūrą Bendrijoje ir bet kokių sunkumų, kylančių dėl šios direktyvos taikymo, nagrinėjimą, Komisija ir valstybių narių kompetentingos valdžios institucijos glaudžiai bendradarbiauja.

34 straipsnis

1. Per šešerius metus nuo pranešimo apie šią direktyvą dienos Komisija pateikia Tarybai ataskaitą apie finansinių reikalavimų, taikomų pagal šią direktyvą, poveikį valstybių narių draudimo rinkoms.

2. Kai būtina ir jeigu būtina, Komisija teikia Tarybai tarpines ataskaitas iki pereinamojo laikotarpio, nustatyto 30 straipsnio 1 dalyje, pabaigos.

35 straipsnis

Per 18 mėnesių nuo pranešimo apie šią direktyvą dienos valstybės narės pakeičia savo nacionalinės teisės nuostatas, kad būtų laikomasi šios direktyvos, ir apie tai nedelsdamos praneša Komisijai.

Pakeistas nuostatas būtina pradėti taikyti per 30 mėnesių nuo pranešimo dienos, atsižvelgiant į 30, 31 ir 32 straipsnius.

36 straipsnis

Pranešus apie šią direktyvą, valstybės narės užtikrina, kad šios direktyvos taikymo srityje priimamų pagrindinių įstatymų ir kitų teisės aktų tekstai būtų pateikti Komisijai.

37 straipsnis

Priedas yra sudedamoji šiosdirektyvos dalis.

▼B

38 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

▼B

PRIEDAS

A. **Rizikų klasifikacija pagal draudimo grupes**

1. *Nelaimingi atsitikimai* (įskaitant gamybines traumas ir profesines ligas):
   - — nustatyto dydžio piniginės išmokos,
   - — kompensacinės išmokos,
   - — mišrios išmokos (minėtų dviejų išmokų derinys),
   - — keleivių sužalojimas.

2. *Ligos:*
   - — nustatyto dydžio piniginės išmokos,
   - — kompensacinės išmokos,
   - — mišrios išmokos (minėtų dviejų išmokų derinys).

3. *Sausumos transporto priemonės* (išskyrus geležinkelio transporto priemones):
   - — visa žala, padaryta automobiliams, arba jų netekimas,
   - — visa žala, padaryta kitoms sausumos transporto priemonėms, išskyrus automobilius, arba jų netekimas.

4. *Geležinkelio transporto priemonės*

   Visa žala, padaryta geležinkelio transporto priemonėms, arba jų netekimas.

5. *Skraidymo aparatai*

   Visa žala, padaryta skraidymo aparatams, arba jų netekimas.

6. *Laivai* (jūrų, ežerų, upių ir kanalų):
   - — visa žala, padaryta upių ir kanalų laivams, arba jų netekimas,
   - — visa žala, padaryta ežerų laivams, arba jų netekimas,
   - — visa žala, padaryta jūrų laivams, arba jų netekimas.

7. *Vežami kroviniai* (įskaitant prekes, bagažą ir kitus krovinius)

   Visa žala, padaryta vežamoms prekėms arba bagažui, arba jų netekimas, nelygu gabenimo forma.

8. *Gaisrai ar gamtos jėgos*Visa žala, padaryta turtui (kitam, nei įtraukta į 3, 4, 5, 6 ir 7 punktus), arba jo netekimas dėl:
   - — gaisro,
   - — sprogimo,
   - — audros,
   - — kitų gamtos jėgų, išskyrus audrą,
   - — branduolinės energijos,
   - — žemės įgriuvos.

9. *Kita žala, padaryta turtui*

   Visa žala, padaryta turtui (kita, nei įtraukta į 3, 4, 5, 6 ir 7 punktus), arba jo netekimas dėl krušos arba šalčio ir bet kokių draudiminių įvykių, tokių, kaip vagystė, išskyrus išvardytus 8 punkte.

10. *Sausumos transporto priemonių civilinė atsakomybė*

    Visa civilinė atsakomybė, naudojant sausumos transporto priemones (įskaitant vežėjo civilinę atsakomybę).

11. *Skraidymo aparatų civilinė atsakomybė*

    Visa civilinė atsakomybė, naudojant skraidymo aparatus (įskaitant vežėjo civilinę atsakomybę).

12. *Laivų (jūrų, ežerų, upių ir kanalų) civilinė atsakomybė*

    Visa civilinė atsakomybė, naudojant laivus jūrose, ežeruose, upėse arba kanaluose (įskaitant vežėjo civilinę atsakomybę).

13. *Bendroji civilinė atsakomybė*

    Visa civilinė atsakomybė, išskyrus nurodytą 10, 11 ir 12 punktuose.

▼B

14. *Kreditas:*

— nemokumas (bendras),

— eksporto kreditas,

— dalinių įmokų kreditas,

— hipoteka,

— žemės ūkio kreditas.

15. *Laidavimas:*

— tiesioginis laidavimas,

— netiesioginis laidavimas.

16. *Įvairūs finansiniai nuostoliai:*

— darbo netekimas,

— nepakankamos pajamos (bendrosios),

— blogas oras,

— pašalpų netekimas,

— besitęsiančios bendrosios išlaidos,

— nenumatytos prekybos išlaidos,

— rinkos vertės sumažėjimas,

— nuomos arba kitų pajamų netekimas,

— netiesioginiai prekybos nuostoliai, išskyrus paminėtus pirmiau,

— kiti finansiniai nuostoliai (ne prekybos),

— kitos finansinių nuostolių formos.

17. *Teisinės išlaidos*

Teisinės ir bylinėjimosi išlaidos.

▼M2

18. *Pagalba*

Pagalba asmenims, patyrusiems sunkumų kelionės metu, išvykus iš namų ar iš nuolatinės gyvenamosios vietos.

▼B

Draudimo grupės rizika negali būti įtraukta į kitas draudimo grupes, išskyrus C dalyje nurodytus atvejus.

B. **Leidimų, išduodamų daugiau nei vienai grupei, apibūdinimas**

Jeigu leidimas tuo pačiu metu taikomas:

a) 1 ir 2 draudimo grupėms, jis vadinamas draudimu nuo nelaimingų atsitikimų ir sveikatos draudimu;

b) 1 (ketvirta įtrauka), 3, 7 ir 10 draudimo grupėms, jis vadinamas transporto priemonių draudimu;

c) 1 (ketvirta įtrauka), 4, 6, 7 ir 12 draudimo grupėms, jis vadinamas jūrų ir sausumos transporto draudimu;

d) 1 (ketvirta įtrauka), 5, 7 ir 11 draudimo grupėms, jis vadinamas oro transporto draudimu;

e) 8 ir 9 draudimo grupėms, jis vadinamas draudimu nuo gaisro ir kitos žalos, padarytos turtui;

f) 10, 11, 12 ir 13 draudimo grupėms, jis vadinamas civilinės atsakomybės draudimu;

g) 14 ir 15 draudimo grupėms, jis vadinamas kredito ir laidavimo draudimu;

h) visoms draudimo grupėms, jis vadinamas taip, kaip nustato atitinkama valstybė narė, kuri apie tai praneša kitoms valstybėms narėms ir Komisijai.

C. **Papildomos rizikos**

Draudimo įmonė, gaunanti leidimą pagrindinės rizikos, priskiriamos vienai arba kelioms draudimo grupėms, draudimui, taip pat gali be atskiro leidimo drausti kitai draudimo grupei priskiriamas rizikas, jeigu pastarosios:

— susijusios su pagrindine rizika,

— susijusios su objektu, kuris draudžiamas nuo pagrindinės rizikos,

▼B

— įtraukiamos į pagrindinės rizikos draudimo sutartį.

▼M4

Tačiau rizikos, įtrauktos į A dalies 14, 15 ir 17 punktus, negali būti laikomos kitų draudimo grupių papildomomis rizikomis.

Nepaisant to, į 17 punktą (teisinių išlaidų draudimas) įtraukta rizika gali būti papildoma 18 punkte numatytoms rizikoms, jei yra įvykdytos pirmoje pastraipoje numatytos sąlygos, kai pagrindinė rizika susijusi tiktai su pagalba asmenims, kurie susiduria su problemomis kelionės metu, išvykę iš namų arba iš nuolatinės gyvenamosios vietos.

Teisinių išlaidų draudimas taip pat gali būti laikomas papildoma rizika pagal pirmoje pastraipoje numatytas sąlygas, kai jis susijęs su ginčais arba rizika, atsirandančiais dėl jūros laivų naudojimo arba su tuo susijusiais.

▼M3

D. **Kredito draudimo grupės nuostolių svyravimų išlyginimo techninio atidėjimo apskaičiavimo metodai**

1 *metodas.*

1. A dalies 14 punkto draudimo grupės rizikoms (toliau — kredito draudimui) draudimo įmonė suformuoja nuostolių svyravimų išlyginimo techninį atidėjimą, iš kurio yra padengiamas šioje grupėje finansiniais metais atsiradęs techninis deficitas.

2. Kiekvienais finansiniais metais šiam atidėjimui atskaičiuojama 75 % iš kredito draudimo veiklos susidarančio techninio pelno, bet ne daugiau kaip 12 % grynųjų įmokų arba įnašų, kol atidėjimas sudaro 150 % didžiausios per praėjusius penkerius metus gautų grynųjų įmokų arba įplaukų metinės sumos.

2 *metodas*

1. A dalies 14 punkto draudimo grupės rizikoms (toliau — kredito draudimui) draudimo įmonė suformuoja nuostolių svyravimų išlyginimo techninį atidėjimą, iš kurio yra padengiamas šioje grupėje finansiniais metais atsiradęs techninis deficitas.

2. Minimali nuostolių svyravimų išlyginimo techninio atidėjimo suma turi sudaryti 134 % per praėjusius penkerius finansinius metus gautų įmokų arba įplaukų metinio vidurkio, atėmus perduotas rizikas ir pridėjus perdraudimo įsipareigojimus.

3. Kiekvienais ateinančiais finansiniais metais į tokį atidėjimą yra atskaičiuojama 75 % iš tos grupės draudimo susidarančio techninio pertekliaus, kol atidėjimas pasiekia bent minimalią sumą, apskaičiuotą pagal 2 straipsnio dalį.

4. Valstybės narės gali nustatyti specialias atidėjimo apskaičiavimo taisykles arba mokesčių sumą už metus, viršijančią šioje direktyvoje numatytas minimalias sumas.

3 *metodas*

1. Nuostolių svyravimų išlyginimo techninis atidėjimas turi būti sudaromas A dalies 14 punkto draudimo grupei (toliau — kredito draudimas), stengiantis padengti finansiniais metais susidariusį didesnį už vidutinišką žalos procentą toje draudimo grupėje.

2. Nuostolių svyravimų išlyginimo techninis atidėjimas yra apskaičiuojamas pagal toliau nurodytą metodą.

   Visi apskaičiavimai remiasi draudiko nuosavų sąskaitų pajamomis ir išlaidomis.

   Suma, atitinkanti žalos trūkumą kiekvienais finansiniais metais, pervedama į nuostolių svyravimų išlyginimo techninį atidėjimą, kol jis pasiekia arba atkuria reikalaujamą dydį.

   Žalos trūkumu yra laikoma situacija, kai nuostolingumas finansiniais metais yra mažesnis už vidutinį apskaitos laikotarpio nuostolingumą. Suma, lygi žalos trūkumui, yra apskaičiuojama dauginant šių nuostolingumų skirtumą iš tais finansiniais metais uždirbtų įmokų.

   Reikalaujamas dydis turi būti lygus šešiems atitinkamo laikotarpio nuostolingumo rodiklio standartiniams nuokrypiams nuo vidutinio nuostolingumo rodiklio, padaugintiems iš finansiniais metais uždirbtų įmokų.

▼M3

Jeigu bet kuriais finansiniais metais atsiranda žalos perteklius, šį perteklių atitinkanti suma yra atimama iš nuostolių svyravimų išlyginimo techninio atidėjimo. alos pertekliumi yra laikoma situacija, kai nuostolingumas tais finansiniais metais yra didesnis už vidutinį nuostolingumą. alos pertekliaus suma yra apskaičiuojama dauginant šių nuostolingumų skirtumą iš tais finansiniais metais uždirbtų įmokų.

Nepriklausomai nuo žalos, kiekvienais finansiniais metais 3,5 % reikalaujamos sumos pirmiausia turi būti atskaičiuojama į nuostolių svyravimų išlyginimo techninį atidėjimą, kol atidėjimas pasiekia arba atkuria reikalaujamą dydį.

Apskaitos laikotarpis negali būti trumpesnis kaip 15 metų ir ilgesnis kaip 30 metų. Nebūtina sudaryti nuostolių svyravimų išlyginimo techninį atidėjimą, jeigu per apskaitos laikotarpį nebuvo užregistruota draudimo veiklos nuostolių.

Reikalaujamas nuostolių svyravimų išlyginimo techninio atidėjimo dydis ir iš jo atimama suma gali būti sumažinti, jeigu vidutinis nuostolingumas apskaitos laikotarpiu, kartu su išlaidų nuostolingumu rodo, kad įmokose numatyta atsargos dalis.

4 *metodas*

1. Nuostolių svyravimų išlyginimo techninis atidėjimas yra sudaromas A dalies 14 punkto draudimo grupei (toliau — kredito draudimas), kad būtų padengtas tos draudimo grupės viršytas vidutinis finansinių metų nuostolingumas.

2. Nuostolių svyravimų išlyginimo techninis atidėjimas yra apskaičiuojamas pagal toliau nurodytą metodą.

   Visi paskaičiavimai remiasi draudiko nuosavos sąskaitos pajamomis ir išlaidomis.

   Suma, atitinkanti žalos trūkumą kiekvienais finansiniais metais yra pervedama į nuostolių svyravimų išlyginimo techninį atidėjimą, kol jis pasiekia maksimalų reikalaujamą dydį.

   Žalos trūkumu yra laikoma situacija, kai nuostolingumas finansiniais metais yra mažesnis už vidutinį nuostolingumą apskaitos laikotarpiu. Žalos trūkumo suma yra apskaičiuojama dauginant šių nuostolingumų skirtumą iš tais finansiniais metais uždirbtų įmokų.

   Maksimalus reikalaujamas dydis turi būti lygus šešiems atitinkamo laikotarpio nuostolingumo rodiklio standartiniams nuokrypiams nuo vidutinio nuostolingumo rodiklio, padaugintiems iš finansiniais metais uždirbtų įmokų.

   Jeigu bet kuriais finansiniais metais atsiranda žalos perteklius, jį atitinkanti suma yra atimama iš nuostolių svyravimų išlyginimo techninio atidėjimo, kol jis pasiekia minimalų reikalaujamą dydį. alos pertekliumi yra laikoma situacija, kai nuostolingumas tais finansiniais metais yra didesnis už vidutinį nuostolingumą. Žalos pertekliaus suma yra apskaičiuojama dauginant šių nuostolingumų skirtumą iš tais finansiniais metais uždirbtų įmokų.

   Minimalus reikalaujamas dydis turi būti lygus trims atitinkamo laikotarpio nuostolingumo rodiklio standartiniams nuokrypiams nuo vidutinio nuostolingumo rodiklio, padaugintiems iš finansiniais metais uždirbtų įmokų.

   Apskaitos laikotarpis negali būti trumpesnis kaip 15 metų ir ilgesnis kaip 30 metų. Nebūtina sudaryti nuostolių svyravimų išlyginimo techninį atidėjimą, jeigu per apskaitos laikotarpį nebuvo užregistruota draudimo veiklos nuostolių.

   Abu reikalaujami nuostolių svyravimų išlyginimo techninio atidėjimo dydžiai ir pridedamos bei atimamos sumos gali būti sumažintos, jeigu vidutinis nuostolingumas apskaitos laikotarpiu kartu su išlaidų nuostolingumu rodo, kad įmokos apima mokumo atsargą, ir ta mokumo atsarga yra daugiau kaip pusantro karto didesnė už standartinį nuostolingumo nukrypimą per apskaitos laikotarpį. Tokiu atveju minimos sumos yra dauginamos iš koeficiento arba iš pusantro standartinio nuostolingumo nuokrypio ir atsargumo dalies.